கௌதம புத்தர்

வரலாறு

Life and Teachings
of

GAUTAMA BUDDHA

(in Tamil)

By

A. L NATARAJAN

with an introduction

Dr. E. NANDISVARA NAYAKE THERO
Chief Sanga Nayake of South India
&
Director: **Maha Bodhi Society**
Egmore, Madras-8.

PAARI NILAYAM
59, BROADWAY, MADRAS-1

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

அ. லெ. நடராஜன்

சென்னை எழும்பூர் மகாபோதி சொசட்டியின்
நெறியாளரும் தென்னிந்திய பௌத்த சங்கத்தின்
தலைவருமான
டாக்டர் ஈ. நந்தீஸ்வர நாயக தேரோ
அவர்கள் அணிந்துரையுடன்

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே · சென்னை-1.

விலை ரூபாய் 10-00

அச்சிட்டோர் :
ராமன்'ஸ் பிரிண்டிங் பிரஸ்,
சென்னை-600 017.

சென்னை எழும்பூர் மகாபோதி சொசட்டியின்
நெறியாளரும் தென்னிந்திய பௌத்த சங்கத்தின்
தலைவருமான

டாக்டர் ஈ. நந்தீஸ்வர நாயக தேரோ

அவர்கள் வழங்கியுள்ள

அணிந்துரை

காலங் கடந்து நிற்கும் குறிக்கோளும், இனம், நிலம் மொழி ஆகியவற்றைக் கடந்த மக்கள்நல நோக்கும் கொண்டது பௌத்த நெறி (தருமம்); அது தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறியாக இருந்துள்ளது என்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகளும் இலக்கியச் சான்றுகளும் பல உண்டு. தமிழகத்துக் கிராமங்கள் தோறும் கண்டெடுக்கப்பட்ட - சிதைந்த, சிதைத்த நிலையில் இன்னும் காணக் கூடிய - பெருமான் புத்தரின் திரு உருவச் சிலைகளும் இதர பௌத்தச் சின்னங்களும் தொல் பொருள் துறையினரின் ஆய்வுகளும் இவ்வுண்மைக்கு அரண் சேர்ப்பனவாக உள்ளன.

என்றும் நிலைத்து நின்று பௌத்த கொள்கையைப் பரப்பும் பயனுடைய இலக்கியமான '**மணிமேகலை**' தமிழ் மொழி பெற்றுள்ள அரிய பௌத்தக் கருவூலமாகும். இம்மணிமேகலை நூல், பௌத்த நெறியை அடியொற்றி, அந்த நெறியின் மேம்பாட்டை, வாழ்க்கை முறையின் உயர்வை விளக்கும் அரிய பெரிய நூலாகும். ஒரு மொழியின் ஒப்பற்ற இலக்கியமாகப் போற்றப்படும் இலக்கியம் ஒன்றில் பேசப்படும் கருத்துக்கள், அந்த இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே சமுதாய வாழ்வில் மக்களிடத்தில் எத்துணைச் செல்வாக்குப் பெற்றி

ருந்தன என்பதற்குத் தக்க ஒரு சான்றாகும். எனவே, தமிழகத்திற்கும் தமிழ் மொழிக்கும் பௌத்த நெறி உடன்பாடான ஒன்றேயாகும். பெருமான் புத்தரின் காலத்தில் வைசாலியில் வாழ்ந்த கணிகை அம்பாபாலியின் துறவு பௌத்த நெறியின் ஆற்றலுக்கு எடுத்துக் காட்டு என்றால், கணிகையர் குலத்து உதித்த மணிமேகலையின் துறவு, பௌத்த நெறிக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

இத்துணைச் சிறப்போடும் மக்களிடையே செல்வாக்குடனும் தமிழகத்தில் விளங்கிய பௌத்தம் இன்று வரலாற்று, இலக்கியச் சான்றுகளால் மட்டுமே அறிய முடியும் ஒன்றாக மாறிவிட்டது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆற்றல் மிக்க அறிவு நெறியாக, உலக உயிர்க் குலத்தின் துயர்துடைத்து, துன்பம் போக்கிய தூய நெறியாக, மனித இன அமைதியைக் கட்டிக் காத்த அருள் நெறியாக விளங்கிய பௌத்த நெறியின் சீர்குலைப்பு - தனிமனித வாழ்வின் சீர்குலைவுக்கும் சமூகக் கூட்டு வாழ்வின் சீர்குலைவுக்கும் வழி வகுத்துவிட்டது எனலாம்.

இந்நிலையில், **கௌதம புத்தர் வரலாறு** என்னும் இந்த நூல், பௌத்த நெறியின் மேன்மை, சிறப்பு, தூய்மை, எளிமை ஆகியன பற்றி மீண்டும் நினைத்துச் சிந்திக்கும் வகையில், திரு. **அ. லெ நடராஜன்** அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலில், பெருமான் **கௌதம புத்தரின் வரலாறு**, **பௌத்த தருமம்**, **பௌத்த சங்கம்** ஆகியன பற்றி நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையில் இதற்கு முன்பே ஒருசில நூல்கள் தமிழில் வெளிவந்திருப்பினும் - அவைகளினின்று இந்நூல் வேறுபட்டிருப்பது இதன் தனித்தன்மையாகும். எளிதில் விளக்கவோ, புரிந்துகொள்ளவோ, பின்பற்றவோ முடியாத கோட்பாடுகள்தான் ஒருசில மதங்களுக்குள்ள பெருமை என்னும் நிலைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட பௌத்த நெறி, மக்கள் எளிதில் விளங்கிக்கொண்டு பின்பற்ற இயலும் வாழ்க்கை நெறியாகும் என்னும் உண்மையை, ஆசிரியர் அ லெ. நடராஜன் இந்த நூலில் சிறப்பாகவும் நன்கும் விளக்கியுள்ளார்,

கௌதம புத்தர் வரலாறு என்னும் பகுதியில், பெருமான் புத்தரின் பிறப்பு முதல் - அவர் பிறவாப் பெருநிலை (மகாபரி நிர்வாணம்) எய்திய இறுதி நிலைவரை சொல்லப்பட்டுள்ளது. பெருமானின் வாழ்க்கையில் தொடர்பு கொண்ட மன்னர்கள், இல்லறத்தார், துறவறத்தார் போன்ற பல திறப்பட்டவர்கள்பற்றி, நிகழ்ச்சிகள்பற்றி விவரிக்கப்பட்டு, அவ்வப்போது பெருமான் அருளிய அறிவுரைகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்தி, பெருமானின் அறிவுரைகளைத் தக்கபடி இணைத்திருப்பது நல்ல தெளிவைக் கற்பிக்கும் வகையில் உள்ளது.

பௌத்த தருமம் என்னும் பிரிவில் பெருமான் புத்தரின் கோட்பாடுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பிற சமயங்களின் கோட்பாடுகளையும் ஒப்பு நோக்கி, பௌத்த நெறியின் சிறப்பை விளக்கியிருப்பது அருமையாக அமைந்துள்ளது. '**யான் எனது**' என்னும் செருக்கை அறுத்து, ஆரா இயற்கை ஆவாவை நீக்கி, பேதமை அகற்றி, தீயவை அஞ்சி, எண்ணத் தூய்மையுடன் வினைத் தூய்மையையும் மேற்கொண்டு, மூத்த அறிவுடையார் தொடர்பில் இணைந்து வாழ ஒருவனை ஊக்குவிப்பதே பௌத்த மாகும். **பிணி, மூப்பு, சாக்காடு** ஆகிய துன்பங்களிலிருந்து மனிதன் விடுபட்டு, பேரின்பப் பெரு நிலையை எய்தப் பெருமான் புத்தர் கண்ட வாழ்க்கை நெறியாகும். பௌத்த தருமம் என்ற பகுப்பிலும் நூல் முழுதும் இக்கருத்து நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

பௌத்த சங்கம் என்ற பிரிவில் பௌத்த தருமங்களைப் போற்றி, பாதுகாத்து, உலகில் பரப்ப ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்பினைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. சாதி, இன வேற்றுமை இன்றி, தகுதி மிக்க சான்றோர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட சங்கம், உலகில் நன்னெறிகளைப் பரப்ப அமைப்பு முறையில் செயலாற்றிய முதன்மைச் சிறப்பைக் கொண்டது என நூலாசிரியர் சுட்டுவது உண்மையே யாகும்.

தனிமனித வாழ்வில் ஏற்படும் சிறப்பே சமூகக் கூட்டு வாழ்வின் மேன்மைக்கு அடிப்படையாகும். இதைத் தொடர்ந்து நாடு, உலகம் என்ற அளவிலும் தனிமனிதனின்

நல்ல, தீய செயல்கள் விளைவுகளைச் சமைக்கின்றன. எனவே, உலகின் நல்ல விளைவுகளுக்குப் பௌத்தம் தோன்றாத் துணையாக இருக்க முடியும். திரு. அ. லெ. நடராஜன் அவர்களின் **கௌதம புத்தர்** என்னும் இந்நூல் பௌத்தம் பற்றி அறிய விழையும் தமிழ் மொழியினர்க்கு ஏற்ற வழிகாட்டியாக விளங்கும்; இதில் ஐயமில்லை. ஆசிரியரின் முயற்சி போற்றிப் பாராட்ட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

சென்னை
4—1—76

நந்தீஸ்வர நாயக தேரோ

முன்னுரை

பழம் பெருமை வாய்ந்த நம் இந்திய நாட்டில் தோன்றிய பழைய சமயங்களுள் பௌத்த சமயமும் ஒன்று. இந்தச் சமயம் தோன்றி இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டு களுக்கு மேல் ஆகின்றது.

பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தோர் நம் நாட்டில் அரிதாய் இருந்தபோதிலும், உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும், நமது அண்டை நாடுகளான இலங்கை, பர்மா, தாய்லாந்து ஆகிய வற்றிலும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் அந்தச் சமயத்தை ஆர்வத்துடன் பின்பற்றி, அதன் மூலம் ஆறுதல் பெற்று வாழ்கிறார்கள். பிறந்த நாட்டைவிட்டே நாங்கள் பௌத்த சமயத்தைத் துரத்திவிட்டோம் என்று பெருமையுடன் பிறர் கூறிக்கொண்டபோதிலும், பிற நாடுகளில் நிலவும் பௌத்த சமயத்தை அவர்களால் அழிக்க முடியவில்லை; துரத்தவும் முடியவில்லை.

இது எதைக் காட்டுகிறது? மானுட சமுதாயத்துக்குத் தேவைப்படும் அடிப்படைத் தத்துவங்கள் பல பௌத்த சமயத்தில் இடம் பெற்று இருப்பதால்தான் அதை இதுவரை யாராலும் அழிக்க முடியவில்லை.

பௌத்த சமயத்துக்குப் பின்னர் கிறித்தவ சமயமும் இஸ்லாமிய சமயமும் அரசியல் ஆதிக்கத்துடன் உலகம் முழுதும் பரவின; அவற்றாலும் பௌத்த சமயத்தை அழிக்க முடியவில்லை.

இதன் மூலம் நாம் தெரிந்துகொள்ளும் உண்மை என்ன? பிற சமயங்களின் தாக்குதல்களை எல்லாம் சமாளித்து, தன் உள் வலிமை மூலம் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் ஆற்றலும் திறனும் பௌத்த சமயத்துக்கு இருக்கிறது என்பதாகும்.

ஆகவே வலிமை வாய்ந்த பௌத்த சமயத்தைப் பற்றியும் அதை உபதேசித்துப் பரப்பிய கௌதம புத்தரைப் பற்றியும் எனக்குத் தெரிந்த வகையில் சுருக்கமாக இந்த நூலில் நான் எழுதி இருக்கிறேன். அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து இந்த நூலை எழுதி இருக்கிறேன்.

நான் எழுதி இதுவரை வெளிவந்திருக்கும் சமயப் பெரியவர்களின் வரலாற்று நூல்களுள் இது ஏழாவது நூல் ஆகும். மற்ற ஆறு நூல்கள் வருமாறு :

(1) நபிகள் நாயகம் வரலாறு

(2) இயேசுநாதர் வரலாறு

(3) மகாவீரர் வரலாறு

(4) குரு நானக் தேவர் வரலாறு

(5) சுவாமி விவேகானந்தர் வரலாறு

(6) வள்ளலார் வாழ்வும் வாக்கும்

இந்த ஆறு நூல்களுக்குப் பின்னர் ஏழாவது நூலாக இந்த நூல் வெளிவருகிறது.

மனித சமுதாயம் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு, கடவுள் நம்பிக்கை முக்கியமா? அல்லது ஒழுக்கம் முக்கியமா?

இந்த இரண்டினுள் ஒழுக்கத்துக்கே பௌத்த சமயம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது எனலாம்.

சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், பௌத்த சமயம் தமிழ் நாட்டில் பரவி இருந்தது; பரவி இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் செல்வாக்குடனும் திகழ்ந்தது.

சைவ வைணவ சமயங்களின் எழுச்சிக்குப் பின்னர், பௌத்த சமயம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து மறைந்து போயிற்று. அதன் பிறகு சமயப் பூசல்கள் தமிழ் நாட்டில் மலிந்துவிட்டன. அதன் விளைவாக, தமிழ்நாடும் இந்தியாவின் ஏனைய

பகுதிகளும் முதலில் முஸ்லிம்களுக்கும், பின்னர் கிறிஸ்தவர் களுக்கும் அடிமையாயிற்று.

புத்தர் பெருமானுடைய வாழ்க்கை தியாகம் நிறைந்த வாழ்க்கை. அன்பையும் அறிவையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கை. அந்த வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்வதால் நாம் பெரிதும் பயனடையலாம் என்ற கருத்தில் தான், **கௌதம புத்தர்** வரலாற்றை எழுதியுள்ளேன். வாசக அன்பர்கள் உரிய பலனை அடைவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

புத்தர் பெருமானைப் பற்றியும் பௌத்த சமயத்தைப் பற்றியும், தமது கருத்துக்களை, சுவாமி விவேகானந்தர் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியுள்ளார். அவற்றில் சில முக்கிய கருத்துக்களை முன் இணைப்பாகத் தந்திருக்கிறேன். வாசக அன்பர்கள் முதலில் அவற்றைப் படித்துப் பார்த்து விட்டுப் பிறகு புத்தகத்தைப் படிப்பது பயனுடையதாய் இருக்கும்.

பாரி நிலைய உரிமையாளர் திரு. **க. அ. செல்லப்பன்** அவர்கள் இந்த நூலை வெளியிட்டதற்கு எனது இதயபூர்வ மான நன்றி உரியது

இந்த நூலை எழுதுவதற்குப் பல ஆங்கில நூல்களும் தமிழ் நூல்களும் பயன்பட்டன. அவற்றை இயற்றிய ஆசிரியர்களுக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றியும் வணக்கமும் உரியன.

அவரவர் தாய்மொழி மூலமே மக்களிடையே மத போதனைகள் செய்ய வேண்டும் என்பதை முதன் முதலாக வலியுறுத்திச் சொன்னவர் புத்தர் பெருமான்.

இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை தந்திருக்கும் டாக்டர் **ஈ நந்தீஸ்வர நாயக தேரோ** அவர்கள் சிங்கள நாட்டைச் சேர்ந்த பௌத்த பிக்கு ஆவர்; சென்னை எழும்பூர் மகா போதி சொசட்டியின் நெறியாளராகவும், தென் இந்திய பௌத்த சங்கத்தின் தலைவராகவும் அவர்கள் இருக் கிறார்கள். தமிழை நன்கு கற்ற அவர்கள் தமிழ் மொழியி லேயே இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை தந்திருப்பது அவர்

களுக்குத் தமிழ் மொழிமீதுள்ள விருப்பத்தைக் காட்டு கிறது. தமக்குள்ள எவ்வளவோ அலுவல்களுக்கு இடை யில் **கௌதம புத்தர் வரலாறு** என்னும் இந்த நூலை ஆழ்ந்து படித்து, அணிந்துரை வழங்கிய அவர்களுக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றியும் வணக்கமும் உரியன.

7-3-வது தெரு,
பாரதி நகர்,
சென்னை-17.

அ. லெ. நடராஜன்

கௌதம புத்தரையும்
அவருடைய போதனைகளையும் குறித்து,

சுவாமி விவேகானந்தர்

(1) பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்படாத நாகரிகம் எதுவும் உலகில் இல்லை. 8-92

(2) புத்தருடைய போதனைகளுள் கடவுள்பற்றிய பேச்சு இல்லை. ஆன்மாபற்றிய பேச்சு இல்லை. கருமம் செய்வது குறித்து மட்டுமே உள்ளது. 8-99

(3) வெளிப்பார்வைக்குப் பௌத்த மதம் இந்தியாவை விட்டுப் போய்விட்டதாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அது இந்தியாவை விட்டு நீங்கவே இல்லை. 8-102

(4) புத்தரைக் கடவுள் அவதாரம் என்று இந்தியா வழிபடுகிறது. 1-21

(5) ஒரு மதத்திலிருந்து மற்றொரு மதத்துக்கு மனிதன் மாறலாம் என்னும் கருத்தை முதன் முதல் தெரிவித்தவர் புத்தர் பெருமான். 1-22

(6) ஏழை எளிய மக்களுக்கு அவரவர் மொழியிலேயே மத போதனை செய்ய வேண்டும் என்று புத்தர் பெருமான் வலியுறுத்தினார். 1-22

(7) ஒழுக்கத்தை அதிகம் வலியுறுத்தி உபதேசம் செய்தவர்களுள் புத்தர் பெருமானுக்கு இணையான ஒருவரை இதுவரை உலகம் காணவில்லை. அவருக்கு அடுத்த நிலையில் இருப்பவர் இயேசுநாதர். 7-20

(8) முழுமையான ஒழுக்க நெறிகளை உலகுக்கு வகுத்துக் கொடுத்த முதல் மனிதர் புத்தரே. 7-39

(9) யாரும் உங்களுக்கு உதவ முடியாது, உங்களுக்கு நீங்களே உதவி செய்துகொள்ளுங்கள், உங்கள் ஈடேற்

Complete works of Swami Vivekannada என்னும் ஆங்கில நூல் தொகுப்பிலிருந்து திரட்டியவை.

றத்தை நீங்களே தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்று புத்தர் பெருமான் போதித்தார். 4-132

(10) ஞானத்தாலும் இறை பக்தியாலும் தவத்தாலும் ஒருவர் அடையும் பூரண நிலையை, இவை இல்லாமல் புத்தர் பெருமான் அடைந்திருக்கிறார். 4-132

(11) அறியாமையும் சாதிப் பிரிவுகளுமே துன்பம் அனைத்துக்கும் காரணம் என்று புத்தர் கூறுகிறார். 8-27

(12) பௌத்த மத ஆட்சிக் காலத்தில் வசிஷ்டரும் விசுவாமித்திரரும் சமூகத் தலைவர்களாக விளங்கவில்லை. சந்திரகுப்தர், தரும அசோகர் போன்ற பேரரசர்களே சமூகத் தலைவர்களாக விளங்கினர். பௌத்த சமயம் நிலை பெற்ற காலத்தில் ஆட்சி செய்த பேரரசர்கள் இந்தியா முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டு பெரும் புகழ் பெற்றவர்கள்; அவர்களுக்கு நிகரான பேரரசர்கள் பிறகு தோன்றவே இல்லை. அவர்கள் ஆட்சி செய்த காலத்தில் இந்தியாவின் புகழ் உச்ச நிலையை எட்டியது. 4-376

(13) துன்புறும் உலகுக்கு உதவுவதே பெரும் பணி என்று கூறி, அதற்கு முதலிடம் கொடுத்து, மதத்தின் இதர நடைமுறைகளை ஒதுக்கிவிட்டார் புத்தர் பெருமான். 4-229

(14) வேள்வியில் விலங்குகள் பலியிடப்படுவதைத் தடுக்க, தமது உயிரையும் கொடுக்க முன்வந்த ஒரே மனிதர் புத்தர். ஒரு முறை ஓர் அரசனிடம், ''ஆட்டுக் குட்டியைப் பலியிடுவது மேலுலகை அடைய உனக்கு உதவி புரியும் என்றால், மனிதனைப் பலியிடுவது, சிறப்பாகத் துணை புரியும். ஆகவே என்னைப் பலியிடு'' என்று இயம்பியவர் புத்தர் பெருமான். 4-132

(15) மேன்மையான சமாதி நிலைகள் முதலான எந்த அம்சங்கள் புத்தருடைய சமயநெறிக்கு மகத்துவத்தை நல்கு கின்றனவோ அவை யாவும் அநேகமாக வேதங்களில் உள்ளன. வேதங்களில் இல்லாதவை புத்தருடைய விலாச புத்தியும் பரந்த இதயமும் ஆகும். புத்தருடைய புத்திக்கும்

இதயத்துக்கும் ஈடானவை உலக சரித்திரத்தில் அவருக்குப் பின் உண்டாகவில்லை. 6-194

(16) பரம்பரை பரம்பரையாகச் சம்ஸ்கிருத மொழி மூலமே சமய போதனைகள் இந்தியாவில் கற்பிக்கப்பட்டன. அந்த மொழி மூலம் சமயக் கல்வி கற்பிப்பதைப் புத்தர் புறக்கணித்துவிட்டார். ஏனெனில் சம்ஸ்கிருத மொழி மூலம் சமயக் கல்வி கற்பித்தால் அந்த மொழியிலுள்ள மூட நம்பிக்கைகளும் தம்மைப் பின்பற்றுவோருக்கு ஏற்படக் கூடும். ஆகவே அதற்கு வாய்ப்புத் தரப்படாது தடுக்க வேண்டும் என்று அவர் கருதினர். 8-100

(17) புத்தரைக் கடவுள் அவதாரமாக நாம் வணங்கு கிறோம் உலகம் இதுவரை கண்டிராத அளவில் ஒழுக்க நெறிகளைத் துணிவோடும் பெருமையோடும் புத்தர் பெரு மான் பிரச்சாரம் செய்தார். மகாஞன அவர் கர்மயோகி யாக விளங்கினர். தமது உபதேசங்களை மீண்டும் நடை முறைப்படுத்திக் காட்ட, கிருஷ்ண பகவானே அவதரித்தார் என்று சொல்லும்படி திகழ்ந்தது புத்தர் பகவானுடைய வாழ்க்கை. 8-262

(18) பௌத்த சமயத்தின் உண்மையான சாரமும் ஹிந்து சமயமும் வேறுபட்டவை அல்ல என்பதைப் பெரிய தத்துவ ஞானியான சங்கராசாரியார் எடுத்துக் காட்டி யுள்ளார். 3-265

(19) புத்தருக்குப் பின்புதான் சந்நியாச ஆசிரமத்தின் சிறப்பு இந்தியா முழுதும் பிரச்சார மூலம் பரவி இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. புலன் இன்பங்களைத் துறந்து துறவு வாழ்வு வாழ்வதே சமயவாழ்வின் உயர்ந்த இலட்சியம் என்ற கருத்து இடம் பெறலாயிற்று. பௌத்த சமயம் போதித்த துறவுக் கொள்கையை இந்து சமயம் தனதாக்கிக்கொண் டது. புத்தர் பெருமானுக்கு இணையான துறவி உலகத்திலே பிறக்கவில்லை. 6-462

(20) பௌத்த சமயம் தோன்றுவதற்கு முன்பே சந்நி யாச ஆசிரமம் இந்தியாவில் இருந்தது. ஆயினும் அதுவே வாழ்க்கையின் இறுதி லட்சியம் என்பதைப் பொதுவாக

மக்கள் அறியவில்லை. அதற்குத் தேவைப்படும், உறுதிப்பாடு, ஊக்கம் ஆன்மிக உணர்வு ஆகியவை அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. **6-462**

(21) இப்போது இந்தியாவில் இருக்கும் மடங்களில் பெரும்பாலானவை முன்பு பௌத்த மடங்களாகஇருந்தவை. ஹிந்துக்கள் அவற்றை வசப்படுத்தி, தங்கள் நெறிகளுக்கு இயைய அமைத்துக்கொண்டார்கள். உண்மையைச் சொல்லுமிடத்து, புத்தர் பெருமானிடமிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமம் தோன்றிற்று எனலாம் **6-463**

(22) பெரும்பாலான புராணங்களும் மனு ஸ்மிருதி போன்றனவும் மகா பாரதத்தின் பெரும் பாகமும் சமீப காலத்தில் தோன்றியவை. பகவான் புத்தர் இவற்றுக்கு எல்லாம் முற்பட்டவர். **6-463**

(23) சில துறைகளில் பௌத்த சமயம் மேன்மை வாய்ந்த ஒரு சமயம். வேதாந்தத்தோடு சேர்த்து அதைக் குழப்பக் கூடாது. **1-349**

(24) புத்தர் பெருமானின் போதனைகளால் நாட்டில் ஞானம் பரவியது. அத்துடன் கண்ணியமும் பண்பாடும் சேர்ந்து பரவவில்லை. வரக கூடிய எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்கக் கூடிய ஆற்றல் பண்பாட்டுக்குத்தான் உண்டு, வெறும் அறவுரைகள் மட்டும் வலிமை பெற்றவை ஆகா. வெறும் அறிவுரைகளை மட்டும் கூறுவது அதிகப் பலனை அளிக்காது. ரத்தத்திலே அது கலந்திருக்க வேண்டும். **3-291**

(25) அற்புதமான தார்மீக வலிமை புத்த சமயத்துக்கு இருந்தபோதிலும் உருவ வழிபாட்டைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்து, முன்பு நிலைபெற்றுவிட்ட நம்பிக்கைகளை அது கடுமையாக எதிர்த்தது. 'இது கூடாது இது கூடாது' என்பதிலேயே அது தன் சக்தியைச் செலவழித்தது. இவற்றின் விளைவாகத்தான் பிறந்த நாட்டிலேயே அது மறைய நேர்ந்தது. **4-272**

பொருளடக்கம்

(1) கௌதம புத்தர்

(2) போதிசத்துவர்

(3) மத்திம மார்க்கம்

(4) அறநெறிப் பிரச்சாரம்

(5) இருபது ஆண்டுகள்

6. ஆதரவும் எதிர்ப்பும்

7. சீடர் குழாம்

8. வீடுபேறு

2. பௌத்த தருமம்

3. பௌத்த சங்கம்

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

புத்தம் சரணம் கச்சாமி
(புத்தரைச் சரண் அடைகிறேன்)

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

சித்தார்த்தன்

I

உலகத்தில் உயிர்கள் நாள்தோறும் பிறக்கின்றன, வாழ்கின்றன, இறக்கின்றன. கர்மபந்த முடைய எந்த உயிரும் இந்த மூன்று நிலைகளிலிருந்தும் தப்புவது மில்லை; தப்பவும் முடியாது. **(கர்ம நியாமம்)**

அரசனாயினும் சரி, ஆண்டியாயினும் சரி, பண்டிதனா யினும் சரி, பாமரனாயினும் சரி, அனைவருக்கும் நிச்சயமாக இந்த மூன்று நிலைகளும் உண்டு.

மனிதனுக்கு மட்டும் அல்ல; மற்ற உயிர்களுக்கும் இந்த உண்மை பொருந்தும். மரம், செடி, கொடி, புல், பூண்டு முதலியனவும் உலகில் தோன்றுகின்றன; வாழ்கின்றன; பிறகு மனிதனைப் போலவே அவையும் மறைந்துபோகின்றன. **(பீஜ நியாமம்)**

ஆடு, மாடு, நாய், நரி, சிங்கம், புலி, கரடி, யானை முதலிய விலங்குகளுக்கும், கோழி, குருவி, கொக்கு, குயில், மயில், பருந்து, கருடன், கிளி முதலிய பறவைகளுக்கும் இந்த மூன்று நிலைகளும் உண்டு.

ஆகவே, இந்த மண்ணுலகில் வாழும் எந்த உயிரும் இந்த மூன்று நிலைகளிலிருந்து தப்புவது இல்லை. தப்பவும் முடியாது என்னும் உண்மையை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

பிறப்பு, வாழ்வு, சாவு ஆகிய இந்த மூன்றும் ஏதோ ஒரு நாள் மட்டும் நிகழ்ந்து, அத்துடன் நின்று போகவில்லை. நாள்தோறும் தவறாமல் இந்த மூன்றும் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

II

இவை மட்டும் அன்றி, இன்னும் ஓர் இயல்பும் உயிர்களிடத்தில் இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ''இன்பமாக வாழ வேண்டும், இன்பமாக வாழ வேண்டும், எப்பொழுதும் வாழ வேண்டும்'' என்னும் ஆசையால் உந்தப்பட்டு, அதற்கான முயற்சியில் ஒவ்வொரு உயிரும் அல்லும் பகலும் ஈடுபடுவதை நாம் பார்க்கிறோம். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனம் இந்த ஆறும் இன்பம் பயக்கும் பொருள்களைத் தேடிச் செல்வதை நாம் காண்கிறோம்.

வாய் ருசியான உணவை விரும்புகிறது; கண் இனிய காட்சிகளைக் காண ஆசைப்படுகிறது; மூக்கு, நறுமணத்தை நுகர விரும்புகிறது; காது நல்ல இசையையும், நயமான சொற்களையும், தம்மைப் புகழ்ந்து பிறர் பேசுவதையும் கேட்கப் பிரியப்படுகிறது; உடல், காம இன்பத்தை விழைகிறது. விரும்புவதை எல்லாம் பெற்று ஆனந்தமடைய மனம் ஏங்கித் தவிக்கிறது.

III

இப்படி இன்பத்தில் நாட்டம் கொண்டு, உயிர்கள் அலைந்து திரியும்போது, இன்பத்தை மட்டுமா அவை அடைகின்றன; அனுபவிக்கின்றன? இல்லை, இல்லை. துன்பத்தையும் அவை அனுபவிக்க நேருகின்றன.

நரை, திரை, மூப்பு, நோய், சாக்காடு முதலியன உடலைச் சாடித் துன்புறுத்துகின்றன; கோபம், பொறாமை, ஏக்கம், கவலை, வறுமை, அகந்தை, தற்பெருமை முதலியன மனத்தைச் சாடித் துன்புறுத்துகின்றன.

இன்பத்தைத் தேடி மனிதன் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்தபோதிலும், முடிவில் அவன் அடையும் பயன் துன்பந்தான்; சாவுதான்.

IV

இன்பத்தைத் தேடி அலையும் உயிர்கள் முடிவில் நிலையான இன்பத்தை அடைவதற்கு ஏதாவது வழிகள் உண்டா? இல்லையா? அவை துன்பத்தையே அடையக் காரணம் என்ன?

இவைபற்றி, இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, நமது இந்திய நாட்டில் பிறந்த பெரியவர் ஒருவர் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். அப்போது, தாம் வாழும் அரண்மனை வாழ்வும், தம் மனைவி மக்களும் தமது சிந்தனைக்கு இடையூருய் இருப்பதை அவர் கண்டார்.

ஆகவே, அவர் அரச வாழ்வைத் துறந்தார்; மனைவி மக்களைத் துறந்தார்; காட்டுக்குச் சென்று தவமும் தியான மும் செய்து சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

தாம் செய்த சிந்தனையின் பயனாய், அரிய சில முடிவுகளைக் கண்டு, மனத் தெளிவை — அதாவது ஞானத்தை — அவர் அடைந்தார்.

பிறகு தாம் அடைந்த அனுபவ ஞானத்தை மக்களி டையே பரப்ப அவர் விரும்பினர் ''யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்'' என்னும் உயர் நோக்கோடு, தாம் கண்ட உண்மை நெறிகளை மக்களிடையே பரப்ப அவர் ஏற் பாடு செய்தார்.

அவர் பரப்பிய, பரப்ப ஏற்பாடு செய்த போதனைகளைப் பௌத்த சமயம் என்றும், முதன் முதலாக அந்தப் போதனை களைச் செய்த பெரியவரைப் புத்தர் பெருமான் என்றும் உலக மக்கள் போற்றிக் கொண்டாடுகிருர்கள்.

ஏறக் குறைய முப்பது நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள், பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றுகிருர்கள். உலக மக்கள் தொகையில், ஐந்தில் ஒரு பகுதியினர் பௌத்த சமயத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, வாழ்க்கை நடத்துகிருர்கள். இலங்கை, பர்மா, தாய்லாந்து, வியட்நாம், கொரியா, ஜப்பான், திபெத்து, கம்போடியா, சீனம் ஆகிய நாடுகளில் வாழ்பவர் களுள் பெரும்பாலோர் பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தோர் ஆவர்.

புத்தர் யார்? தெய்வ அருள் பெற்ற தீர்க்கதரிசியா? அல்லது சிந்தனையாளரா? அல்லது வெறும் போதகர் மட்டும் தானு?

பௌத்த சமயத்தில் கடவுளுக்கோ கடவுளின் அரு ளுக்கோ இடம் இல்லை. ஒவ்வொரு உயிரும் தன் சொந்த

படுங்கள். நான் இறந்த பின்னர் திரும்பி வந்து இந்த நாட்டை ஆளுங்கள்'' என்று சொன்னான்.

தந்தையின் கட்டளைப்படி இளவரசர்கள் நால்வரும் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு எட்டு மந்திரிகளை உடன் அனுப்பி வைத்தான் அரசன் இட்சவாகு.

தங்கள் தந்தையுடன் இருக்கப் பிரியப்படாமல் அவனுடைய புதல்வியர் ஐவரும் தங்கள் சகோதரர்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். வழியில் இருக்கும் நாடுகளைப் பிடிப்பதில் நாட்டமின்றி, இமயமலையின் அடிவாரத்தை இளவரசர்கள் அணுகினார்கள். ''நாவலம் தீவில் இடத்துக்குப் பஞ்சம் இல்லை. காடு கெடுத்து நாடாக்குவோம்'' என்ற எண்ணத்துடன் அவர்கள் சென்றார்கள்.

இமயமலை அடிவாரத்தில் கபிலர் என்னும் ரிஷி ஒருவர் குடிசை கட்டிக்கொண்டு வசித்து வந்தார்.

எலிகளை விரட்டி வந்த பூனைகள், மானைத் துரத்தி வந்த புலிகள், குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தை அடைந்ததும், மானைப் பிடிக்க முடியாமல் புலியும், எலியைப் பிடிக்க முடியாமல் பூனையும் தவிப்பதைக் கபிலர் பார்த்தார். அது மட்டுமல்லாமல், பூனையை எலியும், புலியை மானும் எதிர்ப்பதையும் அவர் கவனித்தார். ஆகவே, அந்த இடமே நற்காரியங்களைச் செய்வதற்கு ஏற்ற இடம் எனக் கருதி, தமது ஆசிரமத்தைக் கபிலர் அங்கு அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தார்.

இது சமயம் தகுந்த இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு நகர நிர்மாணம் செய்ய இளவரசர்கள் வந்திருப்பதைக் கபில முனிவர் கவனித்தார். ஆகவே, அவர்களிடம், ''அதோ குடிசை இருக்கும் பகுதியில் ஒரு நகரத்தை நிர்மாணியுங்கள். நாவலம் தீவத்திலே அது தலையாய நகரமாய்த் திகழும்'' என்று சொன்னார்.

''பெரியவரே! தங்களுக்கு உரிய இடமாயிற்றே அது? தங்களைப் போகச் சொல்லிவிட்டு, நாங்கள் நகரத்தை அங்கு நிர்மாணிக்க முயல்வது முறையற்ற செயலாகாதா?'' என்று இளவரசர்கள் சொன்னார்கள்,

அதற்குக் கபில முனிவர், ''இளவரசர்களே! மலை அடிவாரத்தில் எனக்கு ஒரு குடிசையை அமைத்துவிட்டு, பிறகு இப்பொழுது எனது குடிசை இருக்கும் இடத்தில் நகரத்தை நிர்மாணியுங்கள். அந்த நகருக்குக் கபிலவாஸ்து என்று பெயர் சூட்டுங்கள்'' என்று கூறினார்.

முனிவரின் கட்டளைப்படி காரியங்களைச் செய்து, நகரத்தை நிர்மாணித்துக்கொண்டு இளவரசர்கள் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இளவரசர்களுக்கு வயதாகி வந்தது. திருமணம் செய்து கொள்வதுபற்றி, தங்கள் அமைச்சர்களுடன் அவர்கள் கலந்து யோசனை செய்தார்கள். ''அரச குலத்தில் பிறந்த பெண்கள் யாரும் இந்தப் பகுதியில் இல்லை. வேறு பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, குலத்தின் மேன்மையைக் குறைத்துக்கொள்ளக் கூடாது ஆகவே, எங்களுடன் பிறந்த சகோதரிகளையே நாங்கள் திருமணம் செய்துகொள்கிறோம்'' என்று சொன்னார்கள்.

அமைச்சர்களும் தங்கள் ஒப்புதலைத் தெரிவித்தார்கள்.

ஆகவே, மூத்த பெண்ணைக் குலத் தலைவியாக ஆக்கி விட்டு, இளவரசர்கள் நால்வரும் தங்கள் சகோதரிகளையே திருமணம் செய்துகொண்டார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் குழந்தைகள் பிறந்தன.

அரசன் இட்சவாகு தன் புதல்வர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று தமது பரிவாரத்தினரை விசாரித்தான்.

அதற்கு அவர்கள், ''அரசே! இமயமலை அடிவாரத்தில் இருக்கும் தாமரைக் குளக்கரைகளிலுள்ள சாகை மரத் தோப்பில் தங்கள் புதல்வர்கள் வாழ்கிறார்கள். தகுந்த அரச குலப் பெண்கள் கிடைக்காத காரணத்தால், தங்கள் சகோதரிகளையே திருமணம் செய்துகொண்டு அவர்கள் வாழ்கிறார்கள்'' என்று தெரிவித்தார்கள்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அரசன் இட்சவாகு பூரித்துப் போனான். ''உண்மையில் இளவரசர்கள், சாக்கியர்கள்தான் திறமையானவர்கள்தான்'' என்று சொன்னான்.

அன்று முதல் சாக்கியர்கள் என்னும் பெயரை இளவரசர்கள் பெற்றார்கள்.

சாக்கியர்களின் நாடு, காசி நகரத்துக்கு வடக்கே சுமார் நூறு கல் தொலைவில், இமயமலை அடிவாரத்தில் இருந்தது. சாக்கியர்கள் குடியேறுவதற்கு முன்பு அந்தப் பகுதி பண்டையக் கோசல நாட்டின் வட பகுதியாய் இருந்தது. இப்பொழுது அந்தப் பிரதேசம் நேபாள நாடாக இருக்கிறது.

சாக்கியர்கள் இவ்வாறு குடியேறி வசித்து வந்த சமயம், கோசல நாட்டைச் சேர்ந்த அரசன் ஒருவன் தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்தினான். மாதர்கள் அவனைப் பார்த்தாலே முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டனர். இதனால் மனம் நொந்து வாடிய அந்த அரசன், நாட்டையும் ஆட்சிப் பொறுப்பையும் மூத்த புதல்வனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுக் காட்டுக்குப் போய்விட்டான். இந்த அரசன் காட்டில் கோல மர நிழலில் தங்கி இருந்தபோது, தொழு நோய் அகன்று, பண்டைய உடல் நலத்தை அவன் பெற்றான்; உடம்பு முன்னைப்போல் பொன்னிறத்தில் பிரகாசித்தது.

அரசன் இட்சவாகுவின் புதல்வியர் ஐவருள் மூத்தவள் பெயர் பேயா; சாக்கிய இளவரசர்களுக்குத் தலைவியாய் விளங்கிய அவள் தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்தினாள். எனவே நாட்டைத் துறந்து காட்டுக்குப் போனாள்.

தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்ட கோசல நாட்டு அரசன் எந்தக் காட்டுக்கு வந்திருந்தானோ, அதே காட்டுக்குப் பேயாவும் போனாள்.

கோசல • நாட்டு அரசன் பெயர் கோலியன். இந்த அரசன் பேயாவைப் பார்த்து, அவள் காட்டுக்கு வந்திருப்பதற்குக் காரணம் கேட்டான்.

''தொழுநோயால் நொந்து வாடுகிறேன். அதன் பொருட்டுத்தான் காட்டுக்கு வந்தேன்'' என்று பேயா பதில் சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டதும் கோலிய அரசன் அவளைக் கோல மரத்துக்கு அழைத்துப் போனான். நிழல் பட்டதும் தொழு நோய் அகன்று, பேயா உடல் நலம் பெற்றாள்.

இதன் பின்னர் இருவரும் கணவனும் மனைவியும் ஆனார்கள்; ரோகிணி நதியின் மற்றொரு கரையில் ஒரு நாட்டை அமைத்துக்கொண்டு அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களுக்குக் குழந்தை குட்டிகள் நிறையப் பிறந்தனர். இவர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களைக் கோலியர்கள் என அழைத்தார்கள்.

சாக்கியர்களும் கோலியர்களும் கொள்வினை கொடுப்பினை செய்துகொண்டு வாழ்ந்தார்கள்.

இந்த இரு மரபுகளிலும் எத்தனையோ அரசர்கள் தோன்றி, வாழையடி வாழையாக அரசாண்டார்கள்.

சாக்கிய மரபில் ஜெயசேனன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். இவனுக்குச் சிம்மஹனு என்று ஒரு புதல்வன் இருந்தான். சிம்மஹனுவினுடைய புதல்வர்களில் சுத்தோதனன் என்பவன் ஒருவன்.

கபிலவாஸ்துவைத் தலைநகராகக் கொண்டு, சாக்கியர்களின் அரசைச் சுத்தோதனன் பரிபாலித்து வந்தான்.

இவர்தான் புத்தர் பெருமானின் தந்தை ஆவர். இந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்களைக் கௌதம கோத்திரத்தினர் என்றும் சொல்லுவது உண்டு. சாக்கியர்கள் தங்களை ஏன் கௌதம கோத்திரத்தினர் என அழைத்துக்கொண்டார்கள் என்பதற்குரிய சரியான காரணம் தெரியவில்லை.

கோலிய வமிசத்தில், தேவதாகன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். இவனுக்கு அஞ்சனன் என்று ஒரு மகன் இருந்தான். அவனுக்குத் தண்டபாணி, சுப்பிரபுத்தன் என்று இரு புதல்வர்களும், மாயா, பிரஜாபதி என்று இரு புதல்வியரும் பிறந்தனர்.

சாக்கிய அரசன் சுத்தோதன மன்னன், கோலிய அரசன் அஞ்சனன் புதல்வியர் இருவரையும் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

இருவரில் மூத்தவள் மாயா தேவி. இவள்தான் புத்தர் பெருமானின் தாய் ஆவாள். இளையவள் பெயர் பிரஜாபதி; இவள் புத்தரை வளர்த்தவள்.

பெற்றோர்

புத்தரின் தாயான மாயா தேவி, முற்பிறவி ஒன்றில், ஒரு அந்தணருக்கு மகளாய்ப் பிறந்து இருந்தாள். தன் புதல்வியிடம் அந்த அந்தணருக்குப் பிரியம் அதிகம். ஒரு முறை தம் புதல்விக்குச் சிறந்த நறுமண மலர்கள் சிலவற்றை அந்த அந்தணர் பிரியத்துடன் கொடுத்தார்.

தன் தந்தை தந்த நறுமலர்களை, அந்தப் பெண் அப்போது புத்தராய் இருந்தவரின் பொன்னடிகளில் வைத்து வணங்கினாள்.

இதனால் அக மகிழ்ந்த அந்தப் புத்தர், மலர்வைத்து வணங்கிய பெண்ணைப் பார்த்து, ''பெண்ணே! இனி எடுக்க இருக்கும் பிறவியில், புத்தர் ஒருவரைப் பெறும் பேறு உனக்குக் கிட்டும்'' என்று வாழ்த்தினார்.

அந்த அந்தணப் பெண்தான் தமது மறு பிறப்பில், கோலிய நாட்டு மன்னன் அஞ்சனன் என்பவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து, மாயா தேவி என்னும் பெயருடன் விளங்கினாள்.

இது சமயம் சாக்கிய இளவரசன் சுத்தோதனனுக்கு வயது பதினெட்டு நடந்துகொண்டிருந்தது. இதைக் கவனித்த சுத்தோதனனின் தந்தை தன் புதல்வனுக்குத் திருமணத்தை முடிக்கத் தீர்மானித்தார். இதன் பொருட்டு, சோதிடக் கலையில் வல்ல எட்டு அந்தணர்களைப் பெண் பார்த்து வருமாறு பக்கத்திலுள்ள நாடுகளுக்கு அனுப்பினார்.

அந்த எட்டு அந்தணர்களும் பல்வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றார்கள். இளவரசன் சுத்தோதனனுக்கு ஏற்ற பெண் எந்த நாட்டிலும் கிடைக்கவில்லை.

பல நாடுகளுக்கும் சென்ற அவர்கள் கடைசியாகக் கோலிய நாட்டின் தலைநகர் தேவதாகாவை அணுகினார்கள். அந்த நகரை அணுகியதுமே, பல நல்நிமித்தங்களை அவர்கள் கண்டார்கள். தங்கள் இளவரசனுக்குத் தகுந்த இளவரசி இந்த நகரில் கிடைப்பாள் என்ற நம்பிக்கையும் மகிழ்ச்சியும் அவர்களுக்கு உண்டாயின.

இது சமயம் இளவரசி மாயா, நகருக்கு அணித்தே இருக்கும் பூந்தோட்டத்துக்குத் தன் தோழியரையும் அழைத்துக் கொண்டு உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்க வந்திருந்தாள். அழகுமிக்க அந்தப் பூந்தோட்டத்தில் படிகம் போன்ற நீரோடை ஒன்று சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நறுமண மலர்கள் பல நிறங்களில் கண்களுக்கு விருந்தாய் அமைந்தன. பறவைகள் அங்கும் இங்கும் இனிய குரலில் பாடிக்கொண்டிருந்தன.

பெண் தேட வந்திருந்த அந்தணர்கள் தற்செயலாய் இந்தப் பூந்தோட்டத்துக்கு வந்தார்கள். அங்கே இளவரசி ஒருத்தி, தாரகைகளுக்கு இடையே பிரகாசிக்கும் சந்திரனை நிகர்த்து, பேரழகியாகத் திகழ்வதை அவர்கள் கண்டார்கள்.

இவள்தான் தங்கள் இளவரசன் சுத்தோதனனுக்கு ஏற்ற இளவரசி என்று அவர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

தங்கள் முடிவை இளவரசியிடம் தெரிவித்து, அவளுடைய உளப்பாங்கை, அந்தணர்களுக்குத் தலைவனுய் வந்திருப்பவன் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினுன். தான் வந்திருக்கும் கருத்தை இளவரசியிடம் தெரிவித்து, அவளுடைய கருத்தை அறிய முயன்ருன்.

அதற்கு இளவரசி மாயா, ''அந்தண சீலரே! பெற்ருேரின் பாதுகாப்பில் இருப்பவள் நான்; அவர்கள் விருப்பம் எதுவோ அதன்படி நடக்க வேண்டியவள் நான்'' என்று நயமாகச் சொன்னுள்.

இளவரசியின் பதிலைக் கேட்டு அந்தணர்கள் திருப்தி அடைந்தார்கள். ஆகவே, தாமதியாது அரண்மனைக்கு விரைந்து, அரசன் அஞ்சனனிடம் தாங்கள் வந்திருக்கும் நோக்கத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

அந்தணர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, அரசன் அஞ்சனன் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தான். தன் புதல்வி மாயா தேவியை, இளவரசன் சுத்தோதனனுக்குத் திருமணம் செய்துதர இசைந்தான்.

தனது இசைவைத் தெரிவித்து, அரசன் சிம்மஹனுவுக்குச் செய்தி அனுப்பினுன்; இளவரசனுக்கும் சிம்மஹனுவுக்கும்

தகுந்த வெகுமதிகளையும் தூதர்கள் மூலம் அனுப்பி வைத்தான்.

தூதர்கள் கபிலவாஸ்து நகரை அடைந்து மன்னனைச் சந்தித்து, வெகுமதிகளைக் கொடுத்து விவரத்தைச் சொன்னார்கள்.

அரசன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான். இளவரசன் சுத்தோதனனைப் பரிவாரத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு, தேவதாகா நகருக்குப் புறப்பட்டான்.

இவர்களை வரவேற்று உபசரிக்கும் பொருட்டு, நகருக்கு வெளியே உள்ள ஒரு பெரிய மாந்தோப்பில் கோலிய நாட்டு அரசன் பிரமாதமாக ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தான். திருமணத்தை நடந்துவதற்கு, மாபெரும் அழகிய மண்டபம் ஒன்றை நிர்மாணித்து இருந்தான்.

மணமகனையும் அவனுடன் வந்திருக்கும் அனைவரையும் கோலியநாட்டு அரசன் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று உபசரித்தான்.

முகூர்த்த நேரம் வந்தது. மணமகன் சுத்தோதனனை அழைத்துக் கொண்டு, புரோகிதருடனும் பரிவாரத்தினருடனும், திருமண மண்டபத்துக்கு அரசன் சிம்மஹனு விரைந்தான்.

இது சமயம் தன் புதலவி மாயாவை அழைத்துக் கொண்டு, அவள் தாய் மண மண்டபத்துக்கு வந்தாள்.

இன்னிசைகள் முழங்கின. இளவரசி மாயாவின் வலக் கையை, இளவரசன் பற்றிக்கொண்டான். அந்தணர்களும், பெரியோர்களும், அரசர்களும் மற்றவர்களும் மணமக்களுக்கு ஆசி சொன்னார்கள்; புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு ஏராளமான வெகுமதிகளையும் வழங்கினர்கள்

திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற்ற பின்னர், தன் மகனையும், மருமகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கபிலவாஸ்து நகரம் திரும்பினன் அரசன் சிம்மஹனு.

சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர், மாயா தேவியின் தங்கை, பிரஜாபதி என்பவளையும் சுத்தோதனன் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

சுத்தோதனனின் தங்கை அமிதா என்பவளை அவன் மைத்துனன் சுப்பிரபுத்தன் திருமணம் செய்துகொண்டான்.

அமிதாவுக்கும் சுப்பிரபுத்தனுக்கும் பிறந்த பெண் யசோதராவை, சித்தார்த்தர் (புத்தர்) பிற்காலத்தில் திரு மணம் செய்துகொண்டார்.

தேவலோக நிகழ்ச்சி

சுத்தோதன மன்னனும் அவனுடைய மனைவியரும் கபிலவாஸ்துவில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். தமது கடமைகளைச் செம்மையாக நிறைவேற்றி வந்தபோதிலும், சுத்தோதனன் உள்ளத்தில் ஒரு கவலை குடிகொண்டிருந்தது. குழந்தை யில்லாக் குறை அவன் உள்ளத்தைப் பெரிதும் வாட்டிவந்தது.

இது சமயம் தேவலோகத்தில் பரபரப்பான ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதை அறிவதற்கு முன்பு புத்த சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடு ஒன்றை நாம் நினைவில் பதிய வைத்துக்கொள்வது நலம்.

எந்த ஒரு ஜீவனும் ஒரு பிறவியில் மட்டும் மேலான கதியை - அதாவது நிர்வாணத்தை - அடைய முடியாது. பிறவிதோறும் நற்செயல்களைச் செய்து செய்து, தீயவற்றை விலக்கிக்கொண்டே வர வேண்டும்; விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடந்து ஒழுகும் மனநிலை யாருக்கும் எளிதில் வராது. பல பிறவிகள் எடுத்துத் தன்னைப் பக்குவப்படுத்திக்கொண்ட பின்னரே, மேலான நிலையை எந்த ஜீவனும் அடைய முடியும். புத்த நிலையை அடைந்த மேலான ஜீவனால் மட்டுமே, மற்ற உயிர்களுக்குப் போதனை செய்ய முடியும்; வழிகாட்ட முடியும்.

இந்த நினைவோடு, தேவலோக நிகழ்ச்சியை இனிக் கவனிக்கலாம்.

பௌத்த சமய சம்பிரதாயப்படி, தேவலோகம் ஆறு நிலைகளைக் கொண்டது. அவற்றில் நான்காவது நிலையிலுள்ள தேவலோகத்துக்குத் துஷித லோகம் என்று பெயர்.

அந்தத் தேவலோகத்தில், சுமேதர் என்று ஒரு ரிஷி இருந்தார். தேவலோகவாசியாய் இருந்தபோதிலும், ஒழுக்கப் பண்புகளில் அவர் மேம்பட்டு விளங்கினார். அன்பிலும் ஆற்றலிலும் உறுதியிலும் அவர் சிறந்து விளங்கினார்.

இது சமயம் தேவர் ஒருவர் பூலோகத்தில் பிறந்து, புத்தராக விளங்கப் போகிறார் என்னும் பரபரப்பான செய்தி தேவலோகத்தில் எங்கும் பரவிற்று. புத்தர் ஆகும் பேறு யாருக்குக் கிட்டப் போகிறது என்பதை அறியத் தேவர்கள் பெரிதும் ஆவலாய் இருந்தார்கள். சுமேதரைக் கேட்டால் தெரியவரும் என்று கருத்துடன் தேவர்கள் அவரிடம் போனார்கள்.

அந்தப் பேறு சுமேதருக்குக் கிட்டி இருக்கிறது என்பதை அறிந்து தேவர்கள் அக மகிழ்ந்தார்கள் "அண்ணலே! தங்களுக்குப் புத்த நிலை அடையும் பேறு கிட்டி இருப்பது குறித்து உம்மை நாங்கள் வாழ்த்துகிறோம். பல பிறவிகளில் நீர் செய்த நல்வினைகளின் நற்பயன் இது. மேலான அனுபவ அறிவைப் பெற்றுள்ள நீர் அந்தணர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மானுடர்களுக்கும் வழி காட்டும் தகுதியைப் பெற்று விளங்குகிறீர். உலகம் மோசமான நிலையில் சென்று கொண்டிருக்கிறது; எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருக்கிறது. ஆசைப் பேய்களுக்கு மக்கள் அடிமைகள் ஆகிவிட்டார்கள். அன்பு எனும் ஊற்று வற்றி வறண்டு போய்விட்டது. அதனால், பூசலும், பிணக்கும், வெறுப்பும், பகைமையும் நாளுக்கு நாள் பூலோகத்தில் அதிகமாகி வருகின்றன. தாங்கள் சென்று, இவற்றை எல்லாம் போக்கி, வழி காட்டுங்கள். இதற்குத் தகுந்த நேரமும் வந்துவிட்டது". என்று சொன்னார்கள்.

தேவர்கள் இவ்வாறு வேண்டியதற்கு, சுமேத முனிவர் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. புத்தர் தோன்ற வேண்டிய காலம், இடம், தாய் தந்தையர், குலம் இவை புத்தர் பிறப்பதற்கு ஏற்றபடி சரியாய் அமைந்திருக்கின்றனவா என்பதை அவர் கவனித்தார்.

பல இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் புத்தர்

ஒருவர் தோன்றக் கூடும் என்பது பௌத்தர்களின் நம்பிக்கை. அந்தக் காலம் கடந்துவிட்டதைச் சுமேதர் தெரிந்துகொண்டார். இந்தியாவிலுள்ள சாக்கியர்களின் நாடான கபில வாஸ்துவைத் தமது நாடாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். வணிகர் குலமும் சூத்திர குலமும் தாம் பிறப்பதற்குத் தகுதியற்ற குலம் ஆகும் என்று அவர் நினைத்தார். பிராமண குலம் முன்பு சிறப்புற்று இருந்தது; இப்பொழுது அதன் நிலை தாழ்ந்துவிட்டது. ஆகவே, அதில் பிறப்பதையும் சுமேதர் ஒதுக்கிவிட்டார். அரச குலமே தாம் பிறப்பதற்கு ஏற்ற குலம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். சுத்தோதனரையும் மாயா தேவியையும் தம் தாய் தந்தையராகத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டார்.

பிறகு இந்த விவரங்களைத் தேவர்களுக்குச் சுமேதர் அறிவித்தார்.

இவ்வாறு தேவர்களுக்கு அறிவித்துவிட்டு, சுமேதர் துஷித லோகத்திலிருந்து தேவர்களுடன் புறப்பட்டு, வனப்பு மிகுந்த ஒரு பூஞ்சோலையை அடைந்தார். அங்கு சிறிது நேரம் தாமதித்துவிட்டு, பூலோகத்துக்கு அவர் புறப்பட்டார். சிறிது நேரத்தில் மாயாதேவியின் கருப்பையில் அவர் புகுந்துகொண்டார்.

இது சமயம் தேவலோகத்தில் வசித்த யசோதையும், பூலோகத்துக்கு வந்து, சுப்பிரபுத்தரின் மனைவி அமிதாவின் கருப்பையில் புகுந்துகொண்டாள்.

தாய் கண்ட கனவு

சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்- அதாவது கி,மு. 624ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத் தொடக்கத்தில் - கபிலவாஸ்து நகரவாசிகள் ஒரு திருநாளைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடினார்கள். அரசி மாயா தேவி அந்த விழாவில் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தாள். பௌர்ணமிக்கு முதல் நாள் அன்று அதிகாலையில் எழுந்து, நறுமண நீரில் நீராடினாள். சிறப்பான உடுப்புகளை அணிந்துகொண்டு,

ஏழை எளியவர்களுக்குத் தானம் வழங்கினாள். பிறகு செய்ய வேண்டிய சமயக் கடமைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு, வழக்கப்படி உணவு உட்கொண்டாள்.

இதன் பின்பு, படுக்கை அறைக்குச் சென்று, படுக்கை மீது படுத்தவள் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள். அப்போது மாயா தேவி ஒரு கனவு கண்டாள்.

* * *

தேவலோகத்து இளவரசர்கள் நால்வர் வந்து, கட்டிலோடு மாயாதேவியை இமயமலைக்குத் தூக்கிப்போய் அற்புதமான ஒரு இடத்தில் வைத்தார்கள். அங்கு இருக்கும் மரங்கள் பிரமாண்டமாயும் பசுமையாயும் அடர்ந்தும் இருந்தன. தேவலோகத்து அரசியர் நால்வர் மாயாதேவியிடம் வந்து, படுக்கையில் சாய்ந்து இருக்கும் அவளைத் தேவலோகத்து ஏரி ஒன்றுக்கு அழைத்துப்போய் நீராட்டி வைத்தார்கள். தேவலோகத்து மலர்களைப் படுக்கைமீது விரித்தார்கள். அங்கே உச்சியில் உயரமான அரண்மனை ஒன்று இருந்தது. அந்த அரண்மனைக்கு எதிரே பெரிய குகை ஒன்று இருந்தது. அந்தக் குகைக்குள் இருந்த தேவலோகத்துப் படுக்கை ஒன்றுக்கு மாயா தேவியை அழைத்துப் போய் அதில் உட்கார வைத்தார்கள். மனோரம்மியமான அந்தச் சூழ்நிலையில் மாயா தேவி ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டாள். மாயா தேவி இருந்த இடத்துக்கு எதிரே, போதிசத்துவர் வெள்ளை யானை உருவில் இருந்தார். அந்த யானை குன்றைவிட்டு இறங்கி, மாயாதேவி படுத்திருக்கும் இடத்துக்குப் போயிற்று. தன் துதிக்கையில் வெண்தாமரை மாலை ஒன்று அந்த யானை வைத்திருந்தது. அது மாயாதேவியை அணுகி, அவளது விலாப் பக்கத்து வழியாக, வயிற்றினுள் புகுந்து மறைந்து கொண்டது.

* * *

பொழுது புலர்ந்ததும் மாயாதேவி துயில் எழுந்தாள். தான் இரவில் கண்ட கனவை, தன் கணவன் சுத்தோதனனிடம் தெரிவித்தாள்.

உடனே சுத்தோதன மன்னன், அறுபத்து நான்கு அந்தணர்களைத் தருவித்து, தக்கபடி உபசரித்தான். பிறகு தன் மனைவி கண்ட கனவை அவர்களிடம் விவரமாகச் சொல்லி, பலன் சொல்லும்படி கேட்டான்.

அந்தணர்கள் கனவின் பலனைச் சொன்னார்கள். "அரசே! மகிழ்ச்சியாய் இருங்கள். அரசியாருக்கு ஆண் மகவு ஒன்று பிறக்கப் போகிறது. அந்தக் குழந்தை அரசனாக இருக்க விரும்பின், உலகம் முழுவதையும் தன்வசப்படுத்தி ஆட்சி செய்யும்; துறவியாக விரும்பின், மேலான புத்த நிலையை அடையும்" என்று கூறினார்கள்.

போதிசத்துவர் தம் அன்னையின் கருப்பையில் புகுந்த போது உலகில் பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன.

உலகம் ஒளி வெள்ளத்தால் பிரகாசித்தது. குருடர்கள் பார்வை பெற்றனர்; ஊமையர் வாய்திறந்து பேசினர்; செவிடர்களுக்குக் காதுகள் நன்றாய்க் கேட்டன. கூனர்கள் நேரான உடலைப் பெற்றார்கள்; முடவர்கள் நிமிர்ந்து நடந்தார்கள். தம்மைப் பிணித்திருக்கும் தளைகள் தாமாகவே கழன்றுகொள்வதைக் கைதிகள் கண்டார்கள். விலங்குகளும் பறவைகளும் ஆனந்தமடைந்தன. குதிரைகள் மகிழ்ச்சியுடன் கனைத்தன; யானைகள் உற்சாகத்துடன் பிளிறின. நீரும் நிலமும் உரிய காலத்தில் பலன்களைக் கொடுத்தன. தேவலோகத்திலிருந்து பூமாரி பெய்தது. தேவர்கள் தங்கள் இன்னிசைகளை முழக்கி, தங்களுக்கு இருக்கும் ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டார்கள். நறுமணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு, காற்று இனிதாக வீசிற்று.

மாயாதேவியின் கருவுக்கு ஊனம் எதுவும் நேராதபடி தேவர்கள் பாதுகாத்தனர்.

உடம்பில் சோர்வோ களைப்போ ஏற்படாது, மாயாதேவி தெம்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் இருந்தாள்.

போதிசத்துவர் பிறந்தார்

கருவுற்றிருந்த மாயா தேவி, பேறு காலம் நெருங்கி விட்டதை அறிந்தாள். ஆகவே, தன் கணவனிடம், ''அரசே! பேறுகாலம் நெருங்கிவிட்டது. என் பெற்றோரின் நாட்டுக்குச் செல்ல விரும்புகிறேன்'' என்று சொன்னாள்.

அரசி இவ்வாறு தெரிவித்ததும், சுத்தோதன மன்னன் அதற்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

தேவதாக நகருக்கும் கபிலவாஸ்து நகருக்கும் இடையில் இருக்கும் சாலையை மேடு பள்ளங்கள் இல்லாதவாறு சீர் படுத்திச் செப்பனிடச் செய்தான். சாலையின் இரு மருங்கிலும் வாழை மரங்களை நட்டு, அழகுபடுத்தினார்கள். குறிப்பிட்ட இடைவெளிதோறும், குளிர்ந்த நல்ல தண்ணீரைப் பானைகளில் வைத்திருந்தார்கள்.

பரிவாரத்தினர் புடை சூழ்ந்து வர, தங்கப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு, அரசி மாயாதேவி தேவதாக நகருக்குப் புறப்பட்டாள். உயரமான சால மரங்கள் வழிநெடுகிலும் ஏராளமாக இருந்தன. பல்லக்கு அருகே வந்ததும், ஒவ்வொரு சால மரத்திலும் அதன் கிளைகளிலும் ஐந்து ஐந்து தாமரை மலர்கள் தோன்றின. மரங்களில் இருக்கும் பறவைகள், கீதமிசைத்து இனிய குரலில் பாடின. மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் அமைதியும் திருப்தியும் ஆனந்தமும் நிலவின.

சால மரங்களின் அற்புதமான இந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டதும், அருகே சென்று ஒரு மரத்தைக் கண்டு களிக்க அரசி மாயாதேவி விரும்பினாள்.

அதன்படி சிப்பந்திகள் ஒரு சால மரத்து அருகே பல்லக்கை நிறுத்தி, அரசியை இறங்கிக்கொள்ளச் செய்தார்கள். அவர்கள் போட்ட ஆசனத்தில் மாயா தேவி அமர்ந்தாள்.

இன்னும் அருகே சென்று, மரத்தைப் பார்க்க மாயாதேவி விரும்பினாள்.

இதை அறிந்த அவள் தங்கை பிரஜாபதியும் இதர பெண் சிப்பந்திகளும் உதவி செய்து, மாயாதேவியை அவள் காட்டிய சால மரத்து அருகே அழைத்துப் போனார்கள்.

மாயாதேவி நின்றபடி தனது இடது கையால், அந்த மரத்தின் ஒரு கிளையைப் பற்றிக்கொள்ளப் போனாள். என்ன ஆச்சரியம்! அவள் கருத்தை அறிந்துகொண்டதுபோல், மரத்திலிருக்கும் கிளைகள் அனைத்தும் வளைந்து அரசி அருகே வந்தன. அவற்றில் ஒரு கிளையை ஒடித்து அரசி மாயாதேவி தன் கையில் வைத்துக்கொண்டாள்.

உடனே மெல்லிய பூங்காற்று வீசிற்று; பக்கத்தில் அரசியைச் சுற்றிலும் திரைகள் உண்டாயின; மரக்கிளையை அரசி தன் கையில் வைத்துக்கொண்டபோது, எவ்வித வருத்தமு மின்றி, அரசிக்கு ஆண்மகவு ஒன்று பிறந்தது.

அந்தக் குழந்தையை நான்கு தேவர்கள் தங்கப் பாத்திரம் ஒன்றில் ஏந்தி வாங்கிக்கொண்டார்கள். ''அரசியாரே! மகிழ்ச்சி யடையுங்கள். ரத்தினத்துக்கு நிகரான புதல்வர் ஒருவர் தங்கள் கருவிலிருந்து உதித்து இருக்கிறார்'' என்று சொன்னார்கள்.

இந்தக் குழந்தை வைகாசி மாதம் சுத்த பூர்ணிமை யன்று பிறந்தது. கி. மு. 623-ம் ஆண்டு மே மாதத்தில் பிறந்த இந்தக் குழந்தையே பிற்காலத்தில் அறம் உரைக்கும் புத்தர் பெருமான் ஆயிற்று.

போதிசத்துவர்* பிறந்த வருடம் சம்பந்தமாக அபிப்பிராய பேதம் நிலவுகிறது. ஆயினும் அவர் பிறந்த ஆண்டை கி. மு. 623 என்று பெரும்பாலான ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் கி. மு. 563 ல் பிறந்தார் என்று கூறுகின்றனர். பௌர்ணமி யன்று பிறந்தார் என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், புத்தர் பிறந்த கிழமையையும் நேரத்தையும் வரையறை செய்ய, இதுவரை சரித்திர சம்பந்தமான சான்று எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

புத்தர் பிறந்த இடம் லும்பினித் தோட்டம் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த இடம்

---

* போதிசத்துவர் : புத்தர் என்னும் பதவியை அடைய அருகதையுள்ள ஆத்மா,

எது என்பது திட்டமாகத் தெரியாமல் இருந்தது. நேபாளில் ரும்மின்தே என்னும் இடத்தில், அசோகனுடைய கல் தூண் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் ''இந்த இடம் புத்தர் பெருமான் பிறந்த இடம்'' என்னும் வாசகம் இருக்கிறது. அதனுல் புத்தர் பிறந்த இடம் அதுதான் என்பதைத் தயக்கமின்றி அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கிருர்கள்.

சிலர் போதிசத்துவர் பிறந்த தினம் வெள்ளிக்கிழமை என்றும் விசாக நட்சத்திரம் என்றும் கூறுகின்றனர்.

போதிசத்துவர் பிறந்த அன்று, போதி மரம், ராகுலனின் தாயார், நான்கு பொற் கலசங்கள், யானை, கந்தகன் என்னும் குதிரை, மந்திரி மகன் அனைவரும் பூவுலகில் போதிசத்துவர் தோன்றிய காலத்தில் தோன்றியதாகப் பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

அசித முனிவர்

போதிசத்துவரின் குழந்தை மேனியில், மற்ற மானுடக் குழந்தைகளிடம் காண்பதைப் போன்று, ரத்தம், சவ்வு முதலிய அசுத்தம் எதுவும் படிந்து இருக்கவில்லை. மேனி சொக்கத் தங்கம்போல் பரிசுத்தமாய் இருந்தது. மற்ற மானுடக் குழந்தைகளைப் போன்று, ஒன்பது மாதம் பத்து நாட்களில் பிறக்காமல், பத்து மாதம் பரிபூரணமாக நிறைந்தவுடன் பிறந்தது என்பது இந்தக் குழந்தைக்குக் கூறப்படும் சிறப்புகளில் ஒன்று.

பிறந்ததும் குழந்தையைத் தேவர்கள் தங்கப் பாத்திரத்தில் ஏந்தி வாங்கிக்கொண்டார்கள் அல்லவா? குழந்தை அவர்களிடமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு, எழுந்து நின்று, முதலில் கீழ்த் திசையை நோக்கிற்று. தேவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்து பூமாரி பொழிந்தார்கள்.

போதிசத்துவர் இதன் பின்னர் மற்ற மூன்று திசைகளையும் நோக்கினுர். பிறகு ஆகாயத்தையும் பூமியையும் பார்த்தார். பிறகு வடதிசைப் பக்கமாக ஏழடிகள் நடந்தார். ''இதுவே எனது கடைசிப் பிறப்பு'' என்று சொன்னுர்.

மாயா தேவி கருவுற்றபோது, முப்பத்து இரண்டு அதிச யங்கள் நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவார்கள். அதேபோல, போதி சத்துவர் பிறந்தபோதும், முப்பத்து இரண்டு அதிசயங்கள் நிகழ்ந்தனவாம்.

கபிலவாஸ்து வாசிகளைப் போலவே, தேவதாக நகரத்து வாசிகளும் தங்கள் அரசரின் புதல்விக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்து இருப்பது குறித்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள். பிறந்த குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு எல்லாரும் கபில வாஸ்து நகருக்குப் புறப்பட்டார்கள். சுத்தோதன மன்ன னுடைய அரண்மனையை அடைந்தார்கள்.

இது சமயம் அசிதர் என்னும் முனிவர் ஒருவர் அரண் மனைக்கு வந்தார். வந்தவர் தாம் வந்திருப்பதை அரசன் சுத்தோதனனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி வாயில்காப்போனிடம் சொன்னார்.

உடனே வாயில்காப்போன் உள்ளே சென்று, ''அரசர் பெருமானே! வயது முதிர்ந்த முனிவர் ஒருவர் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறார்'' என்று சொன்னான்.

முனிவர் அமர ஆசனம் ஒன்றைப் போடச் சொல்லிய பின்னர், முனிவரைத் தன்பால் அழைத்து வரச் செய்தான் சுத்தோதனன்.

முனிவர் வந்ததும் அவரை ஆசனத்தில் அமரும்படி அரசன் வேண்டிக்கொண்டான்.

அதன்படி ஆசனத்தில் அமர்ந்த அசித முனிவர் அரசனி டம், ''அரசே! உமக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்திருப்பது குறித்துத் தேவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தனர். அந்தக் குழந்தையைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு வந்தேன்'' என்று சொன்னார்.

அரசன் சுத்தோதனன் குழந்தையை எடுத்து வந்து முனிவரிடம் காட்டும்படி சொன்னான்.

சிப்பந்திகள் போதிசத்துவரை எடுத்து வந்து முனிவரின் பாதங்களில் வைக்கப் போனார்கள்.

முனிவர் அசிதர் அப்படிச் செய்யக் கூடாது என்று தடுத்துவிட்டு, கைகூப்பிக்கொண்டே ஆசனத்தை விட்டு

எழுந்தார். குழந்தையை மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்கிய பின்னர் அரசனை நோக்கி, ''அரசே! அரசனாய் இருக்க விரும்பின் இந்தக் குழந்தை அகில முழுவதையும் தமது ஆளுகையின் கீழ்க் கொணர்வார். அப்படியின்றி, துறவியாக விரும்பின் ஈடு இணையற்ற துறவியாகி, உலகம் கடைத்தேற உபதேசம் செய்வார்'' என்று சொல்லிவிட்டு, விம்மி விம்மி அழுதார்.

முனிவர் அழுவதைப் பார்த்ததும் அரசனும் மற்றவர்களும் திடுக்கிட்டார்கள். ''குழந்தைக்கு ஏதோ ஆபத்து நேரக் கூடும். அதனால்தான் முனிவர் கண்கலங்குகிறார்'' என்று நினைத்தார்கள்.

ஆகவே அரசன் முனிவரை நோக்கி, ''முனிவர் பிரானே! எதற்காக நீங்கள் இப்படிக் கண்கலங்குகிறீர்கள்? குழந்தைக்கு ஏதாவது தீங்கு நேருமா?'' என்று கவலையுடன் கேட்டான்.

''அரசே! எனக்கு வயதாகிவிட்டது. இந்தக் குழந்தை போதனை செய்யப் போகும் ஒப்பற்ற அறங்களைக் கேட்கும் வாய்ப்பு இல்லாது, என் வாழ்நாள் முடியப் போகிறதே, அதற்காகத்தான் வருந்துகிறேன்'' என்று முனிவர் பதில் சொன்னார்.

இதன் பின்னர் ஞான திருஷ்டியால் பின் விளைவுகள் பற்றி, முனிவர் சிந்தித்துப் பார்த்தார். 'தம் உற்றார் உறவினரில் யாருக்காவது, புத்தர் கூறும் உபதேசங்களைச் செவிமடுக்கும் பேறு கிடைக்குமா?' என்று கவனித்தார்.

தம் சகோதரி புதல்வன் நாலகனுக்கு இந்தப் பேறு கிட்டக் கூடும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார். ஆகவே, தன் சகோதரி புதல்வனிடம் சென்று, ''அன்பார்ந்த நாலகனே! இன்னும் முப்பத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், சுத்தோதன மன்னரின் புதல்வர் புத்தர் என்னும் பெரும் பேற்றை அடைவார். அவர் உரைக்கும் அறங்களைக் கேட்பதற்கு உன்னை நீ தகுதிப்படுத்திக்கொள்க; அதன் பொருட்டு, இப்பொழுதே நீ துறவறத்தை மேற்கொள்க'' என்று சொன்னார்.

வாழையடி வாழையாகச் செல்வத்திலும் அறிவிலும் சிறந்த குடும்பத்தில் பிறந்த நாலகன், தன் தாய் மாமன் கூறியதைக் கேட்ட உடனே துறவறத்தை மேற்கொண்டான். போதிசத்துவர் இருக்கும் திசையை நோக்கி, ஐந்து முறை வணக்கம் செய்துவிட்டு, இமய மலேக்குத் தவம் செய்யப் போய்விட்டான்.

சித்தார்த்தன்

பிறந்த அன்றே குழந்தையையும் தாய் மாயாதேவியையும், லும்பினித் தோட்டத்திலிருந்து கபிலவாஸ்து நகருக்கு அழைத்து வந்துவிட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில் முனிவர் அசிதர், கபிலவாஸ்துவிலுள்ள அரண்மனேயில்தான் போதிசத்துவரைத் தரிசித்தார் என்று தெரிகிறது. ஆகவே கபிலவாஸ்து நகர் லும்பினித் தோட்டத்திலிருந்து அதிக தொலேவில் இருந்திருக்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது.

போதிசத்துவர் பிறந்த ஐந்தாவது நாளன்று, குழந்தையை நறுமண நீரால் நீராட்டி, அதற்குப் பெயர்சூட்ட ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

அதன் பொருட்டு அரண்மனேக்கு நூற்று எட்டு அந்தணர்கள் வந்திருந்தார்கள். இவர்களுள் எட்டுப் பேர் சோதிடக் கலேயில் வல்லவர்கள். மாயா தேவி கனவுகண்டு கருவுற்ற நாளன்று, உரிய பலனேச் சொன்னவர்கள். இவர்களுள் ஏழு அந்தணர்கள் போதிசத்துவரின் உடலில் இருக்கும் அடையாளங்களேக் கொண்டு இந்தக் குழந்தையின் வாழ்க்கை, மிக மிகச் சிறப்பாய் இருக்கும். இரண்டு போக்குகளில் ஏதாவது ஒரு போக்கை இந்தக் குழந்தை மேற்கொள்ளும். இந்தக் குழந்தையின் நாட்டம் அரசியலில் திரும்புமாயின் மாபெரும் சக்கரவர்த்தியாய்த் திகழும்; இல்லேயேல் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, சிறந்த துறவியாய்த் திகழும்'' என்று சொன்னார்கள்.

ஆனல் எட்டாவது சோதிடரோ, ''இந்தக் குழந்தை மாபெரும் துறவியாவார்; ஒருபோதும் அரசியலில் இவருக்கு நாட்டம் இராது'' என்று அழுத்தமாகச் சொன்னர். இவர் பெயர் கௌந்தஞ்ஞர்.

''முதியவன், நோயாளி, பிணம், துறவி இந்த நான்கையும் காண நேர்ந்தால், அதன் பயனய்க் குழந்தை துறவறத்தை மேற்கொள்ளும்'' என்று இவர் சொன்னர்.

குழந்தைக்குச் சித்தார்த்தன் என்று பெயர் சூட்டினர்கள்.

இதன் பின்பு அரசன் தந்த வெகுமதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அந்தணர்கள் திரும்பிவிட்டார்கள்.

போதிசத்துவர் பிறந்த ஏழாம் நாள் அன்று மாயாதேவி இறந்து போனள். இறப்பதற்கு முன்னர் தன் தங்கை பிரஜாபதியிடம், ''தங்கையே! பிற்காலத்தில் புத்தராக விளங்க இருக்கும் குழந்தையைப் பெற்ற தாய் மீண்டும் குழந்தையைப் பெறுவது வழக்கம் இல்லை. எனது உயிர் பிரியப் போகிறது. குழந்தையைப் பேணி வளர்ப்பது உன் பொறுப்பு'' என்று சொல்லி, போதிசத்துவரைப் பிரஜாபதியிடம் ஒப்படைத்தாள்.

பிறகு மாயா தேவியின் உயிர் பிரிந்து சொர்க்க லோகம் போய்விட்டது. போதிசத்துவரைப் பெற்றதனல், உடல் நொந்தோ மனம் நொந்தோ மாயா தேவி இறக்கவில்லை. தனது வாழ்நாள் முடிந்துவிட்டதால் அவள் இறந்து போனள்.

இதன் பின்பு மன்னன் சுத்தோதனன், பிரஜாபதியைப் பட்டமகிஷி யாக்கினன். போதிசத்துவரைச் சிறப்புடன் வளர்க்க வேண்டிய ஏற்பாடு செய்தான்.

பெற்ற தாயைப் போல, பிரஜாபதி தேவியும் போதிசத்துவரை அன்புடன் பேணி வளர்த்தாள்.

தன் புதல்வன் பேரரசனகத் திகழ்வது தனக்குப் பெருமை என்னும் கருத்து உந்த, சுத்தோதனன் போதிசத்துவரை வளர்த்து வந்தான்.

வாலிபப் பருவம்

தம் புதல்வன் சித்தார்த்தன் மாபெரும் சக்கரவர்த்தியாய்த் திகழ வேண்டும் என்று சுத்தோதன மன்னன் பெரிதும் ஆசைப்பட்டான். நான்கு காட்சிகளைக் காண நேர்ந்தால், தம் புதல்வன் துறவறத்தை மேற்கொள்ளக் கூடும் என்று சோதிடர்கள் கூறியது, சுத்தோதனன் நினைவுக்கு வந்தது. ஆகவே, தன் புதல்வன் சித்தார்த்தன் கண்களுக்கு இந்த நான்கு காட்சிகளும் ஏற்படாது இருக்க அந்த மன்னன் ஏற்பாடு செய்தான். அரண்மனைக்குள் அபசகுனம் எதுவும் நேராதபடி கண்காணித்துக்கொண்டான். அங்கவீனம் இல்லாத அழகிய கன்னியர்களும், வாலிபர்களும் நிறையப் பேர் சித்தார்த்தனுக்கு மலர்ந்த முகத்துடன் உதவி செய்ய அரண்மனையில் எப்பொழுதும் தயாராய் இருந்தார்கள்.

ஆண்டுதோறும் உழவுப் பெருநாள் என்று ஒரு விழாவைச் சாக்கியர்கள் விமரிசையாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம். அன்று அரசனும் பிரமுகர்களும் ஏரில் எருதுகளைப் பூட்டி, இன்னிசை முழங்க, நிலத்தை உழத் தொடங்குவார்கள்.

இந்த விழாவைக் காண நகர மாந்தர்கள் திரளாகக் கூடுவார்கள். உழவு விழாவைக் கண்டுகளிக்கும் பொருட்டு, சித்தார்த்தனை அழைத்துக்கொண்டு, அரண்மனைப் பணிப் பெண்கள் வயல்புறத்துக்கு வந்திருந்தார்கள்.

அங்கே பெரிய நாவல் மரம் ஒன்று இருந்தது இலைகள் மிகுதியாக அடர்ந்தும், பசுமையாயும் அந்த மரம் பார்க்க வெகு அழகாய் இருந்தது. அந்த மரத்தின் நிழலில் குழந்தை சித்தார்த்தனை வைத்துக்கொண்டு பணிப் பெண்கள் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள்.

அரசன் சுத்தோதனன் கலப்பையைப் பிடித்து நிலத்தை உழுது, உழவு விழாவைத் தொடங்கி வைத்தான். அவனைத் தொடர்ந்து சாக்கியப் பிரமுகர் எண்ணூறு பேரும் உழ ஆரம்பித்தார்கள்.

இந்தக் காட்சியைக் கண்டுகளிக்க வந்திருந்த மக்கள், ஆரவாரம் செய்து தங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டார்கள்.

ஆரவாரமும் ஆர்வமும் மிகுந்திருப்பதைக் கவனித்த பணிப் பெண்கள் தாங்கள் காவலுக்கு இருப்பதை மறந்து, குழந்தை சித்தார்த்தனை நாவல் மர நிழலில் கிடத்திவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கப் போய்விட்டார்கள்.

நேரம் போவது தெரியாமல், பணிப் பெண்கள் விழா நிகழ்ச்சிகளை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். சூரியன் மெல்ல மெல்ல வழக்கப்படி திசைமாறிக்கொண்டிருந்தான். அதனால் மரங்களின் நிழல் திசை மாறிக்கொண்டிருந்தது.

இதனால் இளவரசன் சித்தார்த்தன்மீது வெய்யில் பட்டிருக்கும் என, பணிப் பெண்கள் பயந்தார்கள். ஆகவே, பதறியடித்துக்கொண்டு சித்தார்த்தன் படுத்திருக்கும் கட்டிலை நாடி வந்தார்கள்.

என்ன ஆச்சரியம்! சித்தார்த்தன்மீது வெய்யில் விழவில்லை. சூரியன் திசை மாறியும் நாவல் மரத்தின் நிழல் திசை மாறாமல் இருப்பது குறித்து பணிப் பெண்கள் அளவற்ற ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். ஓடிச் சென்று, இந்த அதிசயத்தை அரசன் சுத்தோதனனிடம் தெரிவித்தார்கள்.

அரசன் சுத்தோதனன் வந்து பார்த்தான். அவனுக்கும் ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை.

இப்படிச் செல்லமாகவும் செழிப்பாகவும் வளர்ந்த சித்தார்த்தன் வாலிபப் பருவத்தை அடைந்தான். அவனுக்கு வயது பதினாறு ஆயிற்று.

திருமணம்

தம் புதல்வன் சித்தார்த்தன் உலக வாழ்க்கையில் அழுந்தி, பெரிய சக்கரவர்த்தியாக விளங்க வேண்டும் என்று சுத்தோதனன் விரும்பினான். ஆகவே தன் புதல்வன், சுக போகத்தில் வாழும் பொருட்டு, மூன்று அரண்மனைகளைச் சுத்தோதனன் கட்டச் செய்தான். கோடை காலத்தைக்

கழிக்க ஒரு அரண்மனையும், மாரிக் காலத்தைக் கழிக்க ஒரு அரண்மனையும், குளிர் காலத்தைக் கழிக்க ஒரு அரண்மனையும் நிர்மாணித்து, அந்தந்தப் பருவத்தில், அதற்குரிய அரண்மனையில் சித்தார்த்தனை வசிக்கச் செய்தான். ஒவ்வொரு அரண்மனையை அடுத்தும் ஒவ்வொரு தாமரைக் குளம் இருந்தது. ஒரு குளத்தில் நீலத் தாமரைகள் பூத்திருந்தன; மற்றொரு குளத்தில் செந்தாமரைகள் மலர்ந்திருந்தன; மூன்றாவது குளத்தில் வெண்தாமரை மலர்கள் பூத்திருந்தன. வாலிபர்களின் மனதைக் கவரத்தக்க வசதிகள் என்ன என்ன தேவையோ அவை அனைத்தும் ஒவ்வொரு அரண்மனையிலும் சித்தமாய் இருந்தன.

தன் சகோதரி மகள் யசோதையைச் சித்தார்த்தனுக்கு, சுத்தோதன மன்னன் திருமணம் செய்து வைத்தான். திருமணம் நடைபெற்றபொழுது சித்தார்த்தனுக்கு வயது பத்தொன்பது. யசோதைக்கும் வயது பத்தொன்பது.

புதுமண மக்கள் நிறைவுடனும் அன்புடனும் வாழ, என்ன என்ன தேவையோ, அவை அனைத்தையும் சுத்தோதன மன்னன் அரண்மனைக்குள் செய்து கொடுத்தான். இளம் பெண்களும் வாலிபர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் அரண்மனைக்குள் இருந்தார்கள். ஆடலும் பாடலும் அடிக்கடி அரண்மனைக்குள் நிகழ்ந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் இனிய காட்சிகளே தென்பட்டன. பிணி, மூப்பு, சாக்காடு முதலிய தீய காட்சிகளுக்கு அங்கு இடம் இல்லை.

இத்தகைய சுமுகமான ஒரு சூழ்நிலையில், யசோதையும் சித்தார்த்தனும் பொழுது போக்கினார்கள்.

அரச பீடத்தில் அமர்ந்து ஆட்சி செலுத்த வேண்டிய இளவரசன் சித்தார்த்தன் இப்படி இன்ப நுகர்ச்சியில் காலம் கழிப்பது, சாக்கிய குலப் பிரமுகர்களுக்கும் உற்றார் உறவினருக்கும் பிடிக்கவில்லை. தங்களின் இந்த எண்ணத்தை அரசன் சுத்தோதனனிடம் தெரிவிக்கவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. ''அரசே! இளவரசர்களுக்கு உரிய வாள் வித்தை, வில் வித்தை, முதலியவற்றில் நாட்டம் செலுத்தாமல் அரண்மனைக்குள் பெண்களுக்கு மத்தியிலே இளவரசர்

சித்தார்த்தர் காலம் கழிப்பது சிறப்பன்று. தாங்களும் அதற்கு இடம் கொடுப்பது முறையன்று. இளவரசர் இப்படிக் காலத்தைப் போக்கினால், குடிமக்களைப் பாது காக்கும் திறமையும் அனுபவமும் அவருக்கு எப்படி ஏற்பட முடியும்? அரசன் பாதுகாப்பு இல்லாத நாட்டில், குடிமக்கள் வாழ்க்கை பாழாகிவிடுமே? இது தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் அல்லவே?'' என்று எடுத்துக்காட்டினார்கள்.

உறவினர்களும் பிரமுகர்களும் இவ்வாறு குறைபட்டுக் கொளவதை, தன் புதல்வன் சித்தார்த்தனுக்கு, சுத்தோதன மன்னன் தெரிவித்தான்.

இவ்வாறு தெரிவித்த தந்தையிடம், ''அரசே! இன்னும் ஒரு வார காலத்தில், கலைகளில் வல்லவனாய் இருப்பதை நான் மக்களுக்குச் செய்து காட்டுவேன் என்று நாட்டு மக்களுக்கு முரசறைந்து அறிவிக்கச் செய்யுங்கள்'' என்று சித்தார்த்தன் பதில் சொன்னான்.

அரசன் அவ்வாறே செய்தான்.

குறிப்பிட்ட நாளன்று உற்றார் உறவினரும் மற்றை யோரும், இளவரசனின் திறமைகளைக் காணத் திரண்டு வந்திருந்தார்கள்.

இளவரசன் சித்தார்த்தன் வாள் வித்தை, வில் வித்தை ஆகிய கலைகளில் தனக்குள்ள திறமையையும் ஆற்றலையும் செய்து காட்டினான்.

மக்கள் ஆரவாரம் செய்து, இளவரசனின் திறமையைப் பாராட்டினார்கள். இளவரசன் தங்களைப் பாதுகாப்பான் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டு, அக மகிழ்ந்தார்கள்.

நான்கு தோற்றங்கள்

இப்படிப் பத்து ஆண்டுகளை, யாதொரு கவலையும் இன்றி, சித்தார்த்தன் சுகபோகத்தில் கழித்தான்.

அரண்மனைக்குள் சுகபோகமாக வாழ்ந்தபோதிலும், ஒரு இடத்திலேயே இருப்பதும், பார்த்த பழகிய முகங்

களையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும், சித்தார்த்தனுக்கு ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. ஆகவே, வெளியுலகைக் காணச் சித்தார்த்தன் பிரியப்பட்டான். தனது விருப்பத்தைத் தன் தந்தை சுத்தோதன மன்னரிடம் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

சுத்தோதன மன்னனும் சம்மதித்து, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். நான்கு குதிரைகள் பூட்டின தேரைக் கொணருமாறு சொன்னான். வீதிகளில் தோரணங்களையும் கொடிகளையும் கட்ட உத்தரவிட்டான். பிணியுற்றோரும் முதியோரும் இளவரசனைக் காணக் கூடாது என்றும், எங்கும் இனிய காட்சிகளே தென்பட வேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டான்.

சந்தகன் என்னும் தேர்ப்பாகன், நான்கு குதிரைகளைப் பூட்டி, தேரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். தேரில் ஏறிக் கொண்டு, சித்தார்த்தன் நகரத்தைக் காணும் பொருட்டுப் புறப்பட்டான்.

வீதிதோறும் மக்கள் திரண்டு நின்று, மலர்ந்த முகத்துடன் இளவரசன் சித்தார்த்தனை வரவேற்றார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் கண்ணுக்கு இனிய காட்சிகளே தென்பட்டன. ''உலகம் பார்க்கக் கவர்ச்சிகரமாய்த்தான் இருக்கிறது. மக்கள் என்னைப் போலவே மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறார்கள்'' என்று எண்ணி உவகையுடன் காட்சிகளைக் கண்ணுற்றபடி சென்றான். அப்போது திடும் என ஓர் உருவம் சித்தார்த்தன் முன்னே தோன்றிற்று. நலிந்து மெலிந்த இத்தகைய உருவம் ஒன்றை இதற்கு முன்பு சித்தார்த்தன் பார்த்தது கிடையாது. ஆகவே, அந்த உருவத்தைப் பார்த்ததும் சித்தார்த்தன், வியப்பு மேலிட்டுப் போனான். இது மனித உருவம்தானா? அல்லது வேறு எதுவுமா? தோற்றம் மனிதனைப் போல் அல்லவா இருக்கிறது!'' என்று நினைத்தான். பிறகு அந்த உருவத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, தேர்ப்பாகனிடம் ''சந்தகா! இதோ வருகிறதே இது என்ன உருவம்? கையில் தடியைப் பிடித்துக்கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கிறது. தலையில் மயிர் அனைத்தும் வெளுப்

பாய் இருக்கின்றன. கண்கள் இடுங்கிப்போய்க் குழிவிழுந்து இருக்கின்றன. உடம்பின் தோல் சுறுங்கி இருக்கிறது. வாயில் பற்களைக் காணோம். இப்படி ஓர் உருவத்தை இதற்கு முன்னர் நான் பார்த்தது இல்லை. இது என்ன உருவம்? சொல்'' என்று கேட்டான்.

இதற்குச் சந்தகன் ''இளவரசே! இது மனித உருவம் தான்!'' என்று பதில் சொன்னான்.

உடனே சித்தார்த்தன் ''இது மனித உருவமாயின், நம்மைப்போல இல்லாமல் வேறு விதமாய் இருக்கிறதே ஏன்?'' என்று கேட்டான்.

''இளவரசே! வயது அதிகமாகிவிட்டால், எந்த மனிதரும் இந்த இழி நிலையை அடையாமல் தீராது'' என்று பதில் சொன்னான் சந்தகன்.

''இது உண்மையா? வயது அதிகமாகிவிட்டால், எனக்கும் இந்த இழிநிலை ஏற்படுமா?'' என்று வியப்பும் திகைப்பும் ஒருங்கே தொனிக்க, சித்தார்த்தன் கேட்டான்.

''ஆம்'' என்று பதில் சொன்னான் சந்தகன்.

''சந்தகா! பார்த்தது போதும். தேரை அரண்மனைக்குத் திருப்பு'' என்று சொன்னான் சித்தார்த்தன்.

அதன்படி சந்தகன் தேரை அரண்மனைக்குத் திருப்பினான்.

இதுவரை கவலை என்பதையே அறியாதிருந்த சித்தார்த்தன் உள்ளத்தில் அன்றுமுதல கவலை தோன்றலாயிற்று.

முதியவன் ஒருவனைக் கண்டு தன் புதல்வன் கவலைக்கு ஆளாகி இருக்கிறான் என்பது தெரிந்து, அதை அகற்றுவதற்கு அரசன் சுத்தோதனன் முயன்றான். அழகிலும் நடிப்பிலும் பேச்சிலும் சிறந்த பெண்களை அனுப்பி, ஆடலாலும் பாடலாலும், சித்தார்த்தனனின் கவலையை அகற்ற முயன்றான்.

அது எதிர்பார்த்த பலனைக் கொடுக்கவில்லை. இளவரசன் மீண்டும் வெளியே சென்று உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடி காண விரும்பினான்.

ஆகவே மீண்டும் சந்தகனை அழைத்துக் கொண்டு, தேரில் ஏறி உலகத்தைக் காணச் சித்தார்த்தன் புறப்பட்டான்.

அப்பொழுது நோயாளி ஒருவனைச் சித்தார்த்தன் வழியில் பார்த்தான்.

அந்த நோயாளி நடக்க முடியாமல் ஒரு இடத்தில் அயர்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டான். நோயின் சின்னங்கள் பார்க்க வெறுப்பூட்டின.

இதைக் கவனித்த சித்தார்த்தன் சந்தகனிடம், ''இது என்ன உருவம்? இந்த உருவத்துக்கு உடம்பு எல்லாம் ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்கிறதே ஏன்?'' என்று விசாரித்தான்.

''இளவரசே! இதுவும் மனித உருவம்தான். நோயால் பீடிக்கப்பட்டு இந்த மனிதன் இப்படி அவதிப்படுகிறான்'' என்று பதில் சொன்னான் சந்தகன்.

''சந்தகா! எல்லா மனிதரையும் நோய் பீடிப்பது உண்டா?'' என்று கேட்டான் சித்தார்த்தன்.

''ஆம். இளவரசே! நோயின் பீடிப்பிலிருந்து எந்த மனிதனும் தப்ப முடியாது'' என்று பதில் சொன்னான் சந்தகன்.

''என்னையும் நோய் பீடிக்குமா?'' என்று வினவினான் சித்தார்த்தன்.

''அரசனாயினும் சரி, ஆண்டியாயினும் சரி, பண்டிதனாயினும் சரி, பாமரனாயினும் சரி, நோய்க்கு இலக்காகாமல் இருப்பது சாத்தியம் அன்று'' என்று சொன்னான் சந்தகன்.

''பார்த்தது போதும்; அரண்மனைக்குத் தேரைத் திருப்பு'' என்று கூறினான் சித்தார்த்தன்.

அதன்படி சந்தகன் தேரைத் திருப்பினான்.

இப்பொழுது இளவரசன் முகத்தில் கவலையின் சாயல் மேலும் அதிகமாயிற்று.

பிறகு இளவரசன் சித்தார்த்தன் மூன்றாம் முறையாக வெளியுலகக் காட்சியைக் காணச் சென்றபோது, பிணம் ஒன்றைப் பாடையில் வைத்துத் தூக்கி வருவதையும், கூடவே சிலர் அழுதுகொண்டு வருவதையும் பார்த்தான்.

உடனே அவன் தேர்ப்பாகனை நோக்கி, ''சந்தகா! எதையோ தூக்கிச் செல்கிறார்களே அது என்ன? பார்த்தால் மனிதனைப் போலவே இருக்கிறது. பக்கத்திலே சிலர் அழுது கொண்டு வருகிறார்களே ஏன்?'' என்று வினவினான்.

''இளவரசே! இறந்துபோன மனிதனை சுடலையில் எரிக்கும் பொருட்டுத் தூக்கிச் செல்கிறார்கள்'' என்று சந்தகன் பதில் சொன்னான்.

''இறப்பு என்பது எல்லாருக்கும் ஏற்படுமா?'' என்று வினவினான் சித்தார்த்தன்.

''ஆம். இளவரசே! எந்த உயிரும் சாவிலிருந்து தப்ப முடியாது'' என்று பதில் சொன்னான் சந்தகன்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் சித்தார்த்தன் உள்ளத்தில் அதிர்ச்சியும் கவலையும் அதிகமாயின; ''என்ன உலகம் இது! எல்லாம் மாயை! நிலையற்றவை!'' என்று தனக்குத் தானே அவன் சொல்லிக்கொண்டான்.

இளவரசனின் உள்ளம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கவனித்த சந்தகன், தேரை அரண்மனைக்குத் திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

நான்காம் முறையாகச் சித்தார்த்தனும் சந்தகனும் ஒரு தோட்டத்துக்குச் சென்றார்கள். அப்போது தேவர்கள் துறவி ஒருவரை எதிர்ப்படச் செய்து, சித்தார்த்தனின் உள்ளத்தில் துறவு உணர்ச்சி ஏற்படச் செய்தார்கள்.

துறவியைப் பார்த்ததும், ''சந்தகா! இவர் யார்?'' என்று வினவினான் சித்தார்த்தன்.

''இளவரசே! இவர் ஒரு துறவி. உலகில் அனைத்தும் நிலையற்றவை என்பதை அறிந்து, துறவறத்தை மேற்கொண்டு இருப்பவர்'' என்று பதில் சொன்னான் சந்தகன்.

சந்தகன் சொன்ன பதில், துறவறத்தை மேற்கொள்வது நலம் என்னும் ஒரு எண்ணத்தை இளவரசன் சித்தார்த்தன் உள்ளத்தில் ஏற்படச் செய்தது.

இந்த எண்ணத்துடன் சித்தார்த்தன் ஒரு பூஞ்சோலையை அடைந்தான்.

கவலைக்குக் காரணம்

துறவறத்தில் மனம் செலுத்தியவனாய், சித்தார்த்தன் ஒரு பூஞ்சோலையை அடைந்தான். சோலையில் இருந்த

ஒரு குளத்தில் நீராடிவிட்டு வந்து, ஆடையை அணிந்து கொள்ள விரும்பி, உயரமான ஒரு பீடத்தில் அமர்ந்தான். சிப்பந்திகள் அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். உத்தரவை எதிர்பார்த்து, ஆடைகளை எடுத்துக் கொடுப்பதற்குக் காத்து நின்றார்கள்.

சித்தார்த்தன் துறவறத்தை மேற்கொள்ளப் போகிறான் என்பதை அறிந்த இந்திரன், சிறந்த ஆடைகளால் சித்தார்த் தனை அலங்கரிக்கும்படி, விஸ்வகர்மாவைப் பூஞ்சோலைக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

பணியாள் வடிவில் வந்த விஸ்வகர்மன், தேவர்களின் உடைகளைக் கொண்டு சிததார்த்தனை அலங்கரித்தான். இசைவாணர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் போட்டியிட்டுக் கொண்டு, இசைக் கருவிகளை முழக்கினார்கள். வந்திகள் சித்தார்த்தனின் புகழைப் பாடினார்கள்.

சித்தார்த்தன் தேரில் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டான். மக்கள் ஆரவாரத்துடன் தேரைப் பின்தொடர்ந்து சென் றார்கள்.

இது சமயம் பணியாள் ஒருவன் ஓடிவந்து, ''இளவரசே! யாசோதரா தேவிக்கு ஆண் மகவு பிறந்திருக்கிறது'' என்னும் செய்தியை அறிவித்தான்.

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டுச் சித்தார்த்தன் மகிழ்ச்சி அடையவில்லை. ''இந்தப் பிணிப்பிலிருந்தும் நான் விடுபட் டாக வேண்டும்'' என்று சித்தார்த்தன் பதில் சொன்னான்.

பிறந்த ஆண் குழந்தைக்கு ராகுலன் என்று பெயர் வைத்தார்கள்.

சித்தார்த்தன் தேரில் ஏறிக்கொண்டு, கபிலவாஸ்து நகருக்குள் பிரவேசித்தான். மக்கள் பெருத்த ஆரவாரம் செய்து அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

இது சமயம் கிஸா கோதமி என்னும் சாக்கிய குலப் பெண் ஒருத்தி, சித்தார்த்தன் ஆரவாரத்துடன் ஊர்வலம் வருவதை உப்பரிகையில் இருந்தபடி கவனித்தாள். சித் தார்த்தனின் வடிவழகையும் தோற்றப் பொலிவையும் கண்டு அவள் சொக்கிப் போனாள். ''உண்மையில் தாயும்

பேறு பெற்றவள்; தந்தையும் பேறு பெற்றவன்; மனைவியும் பேறு பெற்றவள்; கணவனும் பேறு பெற்றவன்'' என்று உற்சாகத்துடன் அவள் சொன்னாள்.

''பேறு பெற்றோர்'' என்று கிஸா கோதமி சொன்ன சொற்கள் சித்தார்த்தனின் உள்ளத்தில் ஓர் உண்மையை உணர்த்திற்று.

''ஆம். காமம் என்னும் நெருப்பை அவித்தோர் பேறு பெற்றோர்; வெறுப்பையும் மயக்கத்தையும் அவித்தோர் பேறு பெற்றோர்; கிஸா கோதமியின் சொற்களில் சிறந்த போதனையை உள்ளடங்கி இருக்கிறது. ஆகவே, துக்கமே இல்லாத நிர்வாண நிலையை அடைய முயல்வது அவசிய மாகும்' என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தான் சித்தார்த்தன்.

தனக்கு இந்தப் போதனையைத் தக்க சமயத்தில் நினைவு படுத்திய கோதமிக்கு ஒரு வெகுமதியை அளிக்கச் சித்தார்த் தன் விரும்பினான். தனது கழுத்தை அலங்கரித்த விலை யுயர்ந்த முத்துமாலை ஒன்றைக் கழற்றி, கிஸா கோதமிக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

தன்மீது பிரியம்கொண்டு இளவரசர் தமக்கு வெகுமதி அனுப்பி இருக்கிறார் என்று கிஸா கோதமி தவறாக எண்ணிக் கொண்டாள்.

சித்தார்த்தனோ தமது உள்ளத்தில் பலவிதமான சிந் தனைகள் ஊடாட, அரண்மனையை அடைந்து, ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, தனது அந்தப்புரத்துக்குள் போனான்.

உள்ளே சென்று படுக்கைமீது சாய்ந்துகொண்டான்.

தேவமடந்தையரை நிகர்த்த இளம் பெண்கள் இசைக் கருவிகளை மீட்டி ஆடினார்கள்; பாடினார்கள்.

சித்தார்த்தனோ எதிலும் ஈடுபாடு இன்றி, முகத்தில் கவலை படிந்தவாறு படுக்கையில் படுத்து இருந்தான்.

இதைக் கவனித்த யசோதரை, ''நாதா! ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்களே ஏன்?'' என்று கேட்டாள்.

''எங்கு பார்த்தாலும் நிலையாமையின் ஆற்றல் மிகுந்து நிற்கிறது. பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் மூன்றும் உயிர்

களைப் பாதிப்பதை எங்கும் நான் காண்கிறேன். அதனால் வாழ்க்கையில் ஆர்வம் குறைந்து, எனக்குக் கவலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது'' என்று பதில் சொன்னான்.

இதன் பின்னர் சித்தார்த்தன் படுக்கையிலேயே அயர்ந்து தூங்கிவிட்டான்.

பெருந் துறவு

பஞ்சணையில் படுத்திருந்த சித்தார்த்தன் தூக்கம் வராமல் நள்ளிரவில் விழித்துக்கொண்டான். எழுந்து படுக்கை மீது உட்கார்ந்துகொண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்திய அழகிய பெண்கள் இசைக் கருவிகளை அருகிலேயே வைத்துவிட்டு அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மத்தளத்தை வாசித்தவள், மத்தளத்தின் இரு பக்கங்களிலும் விரல்களைப் படியவைத்தவாறே, மத்தளத்தின்மீது சாய்ந்துகொண்டு தூங்கினாள். வீணையை மீட்டியவள் வீணையைத் தம் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு குறட்டைவிட்டுத் தூங்கினாள்.

நறுமணத் தைலம் கொண்ட விளக்கு, சுற்றும் முற்றும் ஒளியைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் தூங்கும் இந்த அலங்கோலக் காட்சி, சித்தார்த்தனின் உள்ளத்தில் பெரிதும் வெறுப்பை உண்டாக்கிற்று; நாற்ற மெடுக்கும் பிணங்களுக்கு இடையிலும், நெருப்புப்பற்றி எரியும் வீட்டுக்குள்ளும் அகப்பட்டுக் கொண்டதைப் போன்று, அவன் அவதிப்பட்டான். துறவறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்துடன் அவன் இருந்தான். ''இப்பொழுதே, இந்தக் கணமே, இவை அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு, தனி இடத்துக்குப் போய்விட வேண்டும்'' என்று நினைத்து, எழுந்து தனது அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான்.

அப்போது யாரோ ஒருவர் கவனிப்பதை அறிந்து, ''யார் அங்கே நிற்பது?'' என்று கேட்டான்.

''உங்கள் ஊழியன் சந்தகன்'' என்று பதில் வந்தது.

உடனே சித்தார்த்தன் அவனிடம், ''சந்தகா! உலக பந்தத்தில் சிக்கித் தவியாமல், அமைதியை நாடித் தனியிடம் செல்ல நான் விரும்புகிறேன். லாயத்துக்குச் சென்று, விரைந்து செல்லும் குதிரை ஒன்றைக் கொண்டு வா'' என்று உத்தரவிட்டான்.

தாமதியாது அந்தக் காரியத்தைச் சந்தகன் செய்தான். லாயத்துக்குச் சென்று கந்திகம் என்னும் குதிரையை அழைத்து வந்தான்.

அந்தக் குதிரை நேர்த்தியான குதிரை; கடிய வேகத்தில் செல்லும் ஆற்றல் பெற்ற குதிரை. அதன் கனைப்பு ஊர் முழுவதும் எதிரொலிக்கும். ஆனால், தேவர்கள் அதன் கனைப்பு பிறர் காதில் விழாதபடி செய்துவிட்டார்கள்.

குதிரை தயாரானதும் சித்தார்த்தன் புறப்படத் தயாரானான். ஆயினும் புறப்படுவதற்கு முன்னர் தன் மைந்தன் ராகுலனைப் பார்த்துவிட்டுப் போக எண்ணி, தன் மனைவி யசோதரையின் அறைப் பக்கம் சென்றான்.

கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது, குழந்தை ராகுலனை அருகே படுக்க வைத்துக்கொண்டு, தன் மனைவி தூங்குவதைச் சித்தார்த்தன் கவனித்தான். ''குழந்தையை நான் தொடுவேனாயின் யசோதரை விழித்துக் கொள்வாள். அதனால் நான் புறப்படுவது தடைப்படலாம். நான் புத்த நிலையை அடைந்த பின்னர், ராகுலனைப் பார்க்கலாம்'' என்று எண்ணினான்.

ஆகவே தாமதியாது கதவை மெதுவாகச் சாத்திக் கொண்டு சித்தார்த்தன் வெளியே வந்தான்.

குதிரை தயாராய் நின்றது. சித்தார்த்தன் அருகே சென்று ''கந்திகனே! எனது விருப்பத்தை நீ செய்து முடிக்க வேண்டும். புத்த நிலையை அடைந்து மனிதர்களையும் தேவர்களையும் நான் கடைத்தேற்ற எண்ணியுள்ளேன்; அமைதியான நிர்வாண நிலைக்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு, குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டான்.

அற்புதமான அந்த வெள்ளைக் குதிரை அங்கிருந்து

கிளம்பிற்று; அதனுடைய குளம்படி யோசையும் கனைப்பும் பிறருக்குக் கேளாதபடி தேவர்கள் செய்துவிட்டார்கள்.

கோட்டையின் வாயிலை அடைந்ததும், எந்தப் பக்கம் போவது என்பது பற்றிய நினைப்பில் சிறிது நேரம் நின்றான். கோட்டை வாயிலைத் திறக்க ஆயிரம் பேருக்குக் குறையாமல் வேண்டும். அதற்கு என் செய்வது என நினைத்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், தேவர்கள் அந்தக் காரியத்தை எளிதில் செய்து, கதவுகளைத் திறந்துவிட்டார்கள்.

கோட்டை வாயிலைக் கடந்து குதிரை சென்றது; சந்தகனும் சித்தார்த்தனுடன் கூடச் சென்றான்.

இது சமயம் சித்தார்த்தனுக்கு வயது இருபத்து ஒன்பது; தனக்குப் புதல்வன் பிறந்த ஏழாம் நாளன்று, சித்தார்த்தன் துறவை மேற்கொண்டான். அன்று சுத்த பூர்ணமி என்றும் வெள்ளிக்கிழமை என்றும் கூறுகிறார்கள். சித்தார்த்தன் மேற்கொண்ட இந்தத் துறவை, **பெருந் துறவு** அதாவது மகாபிநிஷ்கிரமணம் என்று பௌத்த நூலோர் குறிப்பிடுவர்.

கோட்டை வாயிலைக் கடந்து, குதிரை சிறிது தூரம் சென்றதும், மாரன் என்னும் ஆசைப்பேய் சித்தார்த்தனைப் பின்தொடர்ந்து வந்து, ''இளவரசே! நீர் துறவறத்தை மேற்கொள்ளாது இருப்பின், இன்னும் ஏழே நாட்களில், உம்மை அகில உலகத்துக்கும் மாபெரும் சக்கரவர்த்தியாக ஆக்குகிறேன்'' என்று ஆசை காட்டினான்.

இப்படி ஆசை காட்டிய மாரனை ''நீ யார்?'' என்று வினவினான் சித்தார்த்தன்.

''நான் மாரன் என்னும் தேவன்'' என்று பதில் சொல்லிற்று ஆசைப் பேய்.

அதற்குச் சித்தார்த்தன், ''மாரனே! மண்ணுலகில் மாபெரும் மன்னனாக விளங்குவதை நான் விரும்பவில்லை. மக்கள் அனைவரும் பேரின்பத்தில் திளைக்கும் வழியைக் காணும் புத்த நிலையை அடைய நான் விரும்புகிறேன்'' என்று பதில் சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுச் சித்தார்த்தன் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

மாரனும் அவனை நிழல்போலப் பின்தொடர்ந்தான்; தருணம் வாய்க்கும்போது, தன் கருத்துக்கு இணங்கச் செய்துவிடலாம் என்ற எண்ணம் மாரனுக்கு இருந்தது.

தான் விட்டுச்செல்ல விருக்கும் கபிலவாஸ்து நகரை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, சித்தார்த்தன் புறப்பட்டுச் சென்றான். அப்போது உலகம் சுழல்வதுபோல் ஒரு மயக்க நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

தேவர்களும் நாகர்களும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள். ஆயிரக்கணக்கான தேவர்கள், சித்தார்த்தனின் முன்னும் பின்னும் நடந்து பெருமையுடன் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

மலர்களின் நறுமணம் எங்கும் கமழ்ந்தது; தென்றல் சுகமாக வீசிற்று; முப்பது யோஜனைகள் கடந்து, கோலிய நாட்டில் இருக்கும் அநோம நதிக்கரையை, சூரியன் உதயமாவதற்கு முன்னர் சித்தார்த்தன் அடைந்தான். நதிக் கரையை அடைந்ததும், ஒரே தாவில் குதிரை அதன் மறு கரையை அடைந்தது.

அந்த இடத்தை அடைந்ததும், சித்தார்த்தன் குதிரையிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டான். தமது ஆபரணங்களை எல்லாம் கழற்றிச் சந்தகனிடம் கொடுத்தான். ''சந்தகா! குதிரையையும் அழைத்துக்கொண்டு நீ கபிலாஸ்துவுக்குத் திரும்பு. இந்த ஆபரணங்களை அரசரிடம் கொடுத்துவிடு. நான் துறவியாகிவிட்டதை அரசருக்குத் தெரிவி'' என்று கூறினான்.

சந்தகனுக்குத் துயரம் தாங்க முடியவில்லை. ''இளவரசே! நானும் துறவறத்தை மேற்கொள்கிறேன்'' என்று சொன்னான்.

''நீ துறவறத்தை மேற்கொள்வது இப்பொழுது பொருத்தமன்று'' என்று சொல்லி, சித்தார்த்தன் தடுத்து விட்டான்.

பிறகு வாளை உருவி, தனது தலையிலிருக்கும் மயிர்களையும் தாடி மயிரையும் ஒரு அங்குல நீளத்துக்கு மட்டும் விட்டு விட்டு, மீதம் இருப்பதைத் துண்டித்து, ஆகாயத்தில் வீசினான். ''நான் புத்த நிலையை அடைவது திண்ணமாயின்,

இந்த மயிர்கள் ஆகாயத்திலேயே இருக்கட்டும்; இல்லாது போனால் பூமியில் விழட்டும்'' என்று சொன்னான்.

மயிர்கள் பூமியில் விழாமல் ஆகாயத்திலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அதை அறிந்த இந்திரன் ஒரு பொற் பாத்திரத்தைக் கொணர்ந்து அவற்றைச் சேகரித்து அதற்குள் வைத்துக்கொண்டு தேவலோகம் திரும்பினான்.

சித்தார்த்தனின் தலையில் அதுமுதல் ஒரு அங்குல நீள மயிர்கள் இருந்தன. அவை பிறகு வளரவும் இல்லை. குறையவும் இல்லை.

இது சமயம் தமது உடம்பில் இருக்கும் ஆடம்பரமான உடைகள் துறவறத்துக்குப் பொருந்தி வராதே என்று சித்தார்த்தன் நினைத்தான்.

அப்போது கடிகாரன் என்னும் பிரம்மதேவர் துறவறத் துக்கு உரிய பாத்திரம், உடை முதலியவற்றுடன் அங்கு ஒரு எளிய வேடனைப் போல் தோன்றினார்.

சித்தார்த்தன் தம்மீது கிடந்த ஆடம்பரமான உடை களைக் களைந்துவிட்டு, வேடன் கொண்டிருந்த துவராடையை அணிந்துகொண்டான். பிச்சைப் பாத்திரத்தையும் கையில் வாங்கிக்கொண்டான். பிறகு சந்தகனை நோக்கி, ''சந்தகா! நீ திரும்பி நடந்தவற்றை அரசரிடம் தெரிவி. குதிரையை அழைத்துச் செல்'' என்று கூறினான்.

உடனே சந்தகன் சித்தார்த்தனை அடிபணிந்து மூன்று முறை வணங்கி, மூன்று முறை வலம் வந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

கந்திகம் என்னும் குதிரை பிரிய மனமின்றி, அந்த இடத்திலேயே இறந்துவிட்டது.

சந்தகனோ துயரம் தாங்காமல் முத்து முத்தாய்க் கண்ணீரை உகுத்துக்கொண்டே, கபிலவாஸ்துவுக்குத் திரும்பினான்.

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

போதிசத்துவர்

துறவறத்தைத் தழுவி, புத்தர் நிலையை அடைய முயலும் ஒருவரை, போதிசத்துவர் என அழைப்பது பௌத்த சமய சம்பிரதாயம். துறவறத்தைத் தழுவி, சித்தார்த்தன் இப்பொழுது போதிசத்துவர் நிலையில் இருப்ப தால் இனி அவரைப் போதிசத்துவர் எனலாம். துறவறத்தை மேற்கொண்ட பின் அவர் மள்ளர்களின் நாட்டில், அனுப் பியா என்னும் இடத்தில் ஒரு மாந்தோப்பில் ஏழு நாட்கள் தங்கினார். புறத் தொடர்புகள் எதுவும் இன்றி, தனித்து அமைதியான சூழ்நிலையில் ஏழு நாட்களை அவர் கழித்தார்.

அதன் பின்னர் அங்கிருந்து, மகத நாட்டின் தலைநகரான ராஜக்கிருகத்துக்கு அவர் போனார்,

அவருடைய கையில் பிச்சைப் பாத்திரம் இருந்தது. உயர்ந்த இலட்சியம் ஒன்றை நாடுபவர் என்பதை அவ ருடைய முகம் காட்டிற்று மேனியில் கிடந்த உடை பிச்சைக் காரனுக்கு உரியதாய் காணப்படினும், அவருடைய மேனி யின் தோற்றமும் சாயலும் நடையும் அவர் அரச குமாரன் என்பதை அறிவித்தன. கண்களில் கருணையும் பெருமிதமும் துலங்கின. இளமை மிடுக்குள்ள தேகத்தில் காணப்பட்ட துறவறச் சின்னங்கள், உயர்ந்த இலட்சியத்தை நாடிச் செல்பவர் என்பதை அறிவித்தன.

கம்பீரமும் கருணையும் கலந்த பெருமிதமான தோற்ற முடைய இந்த மனிதரைப் பார்த்த ராஜக்கிருக மாந்தர்கள் வியப்பு மேலிட்டு நின்றார்கள். அவசர அவசரமாகப் போகி

றவர்கள்கூட, சற்று தயங்கி நின்று, போதிசத்துவரைப் பார்க்காமல் அப்பால் போகவில்லை.

கிழக்கு வாயில் வழியாக ராஜக் கிருக நகருக்குள் நுழைந்த போதிச்சத்துவர், பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, மெல்ல மெல்ல வீதியில் நடந்து போனார்.

போதிசத்துவரின் பாவனமான தோற்றத்தைக் கண்ட மக்கள், உள்ளத்தில் உவகை பொங்க, விரைந்து வந்து அவர் கையில் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தில் பிச்சை போட்டார்கள். ''பெருமைமிக்க இந்த முனிவர் நம் இல்லத்துக்குப் பிச்சை யேற்க வந்திருப்பது நாம் செய்த பாக்கியம்!'' என்று மக்கள் தங்களிடையே பேசிக்கொண்டார்கள்.

போதிசத்துவரைப்பற்றி, நகர மக்கள் பரபரப்புடன் பலவாறு பேசிக்கொண்டார்கள். ஆயினும் வந்திருப்பவர் தேவரா, நாகரா, மனிதரா, வேறு யாருமா என்பதை யாராலும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆகவே, தங்கள் அரசன் பிம்பசாரனிடம் சென்று, ''அரசே! யாரோ ஒரு மனிதர் பிச்சைப் பாத்திரத்துடன் தெருக்களில் சஞ்சரிக்கிறார். அவர் எத்தகையவர் என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை'' என்று சொல்லி, தங்களுக்கு இருக்கும் மனக்கலக்கத்தை மன்னனிடம் தெரிவித்தார்கள்.

ஆகவே உப்பரிகையில் நின்று பிம்பசார மன்னன் வீதியைக் கவனித்தான்.

கம்பீரமான தோற்றமுள்ள வாலிபத் துறவி ஒருவர் பிச்சைப் பாத்திரத்துடன் தனித்து நடந்து வீதியில் வந்து கொண்டிருப்பதையும் பணிவும் பண்பும் அவருடைய தோற்றத்தில் மிளிர்வதையும், பிம்பசார மன்னன் கண்டான்.

பிறகு தனது அதிகாரிகளிடம், ''உங்களில் சிலர், நம் நகருக்குப் புதிதாக வந்திருக்கும் மனிதரைக் கண்காணியுங்கள். பூதமாய் இருப்பின் விரைவில் மறைந்துகொள்வான்; தேவனாய் இருப்பின் ஆகாயத்துக்குப் போய் விடுவான்; நாகனாய் இருப்பின் பாதாளம் போவான்; மனிதனாய் இருப்பின் இந்த உலகிலேயே நடமாடுவான். ஆகவே, வந்தி

ருப்பவன் எத்தகைய மனிதன் என்பதை முதலில் நீங்கள் தெரிந்து வாருங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான்.

தான் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தில் போதிய அளவு சோறு காய்கறிகள் கிடைத்ததும், போதிசத்துவர் திரும்பினார். எந்த வாயில் வழியாக நகருக்குள் நுழைந்தாரோ அதே வாயில் மூலம் நகரைவிட்டு வெளிப்போந்து, அருகே இருக்கும் ஒரு குன்றை அடைந்து அதன் அடிவாரத்தில் அமர்ந்து உணவை உண்ணத் தொடங்கினார். முதல் கவளம் எடுத்து வைத்ததுமே அந்த உணவைப் போதிசத்துவரால் சாப்பிட முடியவில்லை. வாய் குமட்டிற்று; வெறுப்படைந்து போதிசத்துவர் அதை வெளியே துப்பினார். அறுசுவை உண்டியை உண்டு உண்டு பழகிப் போயிருந்த அவருக்கு, சாதாரணமான எளிய உணவைச் சாப்பிடுவது முதலில் வெகு சிரமமாய் இருந்தது. பாத்திரத்தினுள் இருக்கும் உணவைக் காணவே அவர் மனம் பெரிதும் கூசிற்று

ஆயினும் பிறகு மனத்தை அவர் திடப்படுத்திக்கொண்டார். சுவை உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் தனக்கு ஏற்பட்ட தவிப்பைக் குறித்துத் தன்னைத் தானே கடிந்துகொண்டார். ''பிச்சைக்கார உடையை அணிந்திருக்கும் நான், அதற்கு ஏற்ற உணவை அருந்துவதுதானே முறை'' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு பாத்திரத்தில் இருக்கும் உணவை அள்ளி உண்ணத் தொடங்கினார்.

அன்றுமுதல் வெறுப்போ விருப்போ கொள்ளாது, கிடைத்த உணவை அவர் உண்டு வந்தார்.

பிம்பசார மன்னனுடைய சிப்பந்திகள் இவற்றை எல்லாம் கூர்ந்து கவனித்தார்கள்.

பிறகு தங்கள் அரசனிடம் திரும்பி, தாங்கள் நேரில் பார்த்தவற்றை அரசனிடம் விவரமாகத் தெரிவித்தார்கள்.

விவரம் தெரிய வந்ததும் பிம்பசார மன்னன் தனது தேரைத் தயார் செய்யச் சொன்னான்.

பிறகு பிரமுகர் சிலரையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு, போதிசத்துவர் இருக்கும் இடத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

பிம்பசாரன்

போதிசத்துவர் ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து இருப்பதைச் சிறிது தூரத்திலேயே பிம்பசார மன்னன் கவனித்தான்.

ஆகவே தேரைவிட்டு இறங்கிக்கொண்டு, பிரமுகர்களுடன் சேர்ந்து போதிசத்துவர் இருக்கும் இடத்தை அணுகித் தகுந்த ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

பிறகு போதிசத்துவரைக் கூர்ந்து கவனித்தான். பார்க்கப் பார்க்க மன்னன் உள்ளத்தில் உவகையும் வியப்பும் மேலோங்கின; உணர்ச்சி வயப்பட்டுப் போயிருந்த அவனால் சிறிது நேரம் பேச முடியவில்லை. பிறகு மனத்தை ஒருவாறு நிதானப்படுத்திக்கொண்டு, போதிசத்துவரை நோக்கி, ''மதிப்புக்குரிய முனிவரே! தோற்றத்தையும் சாயலையும் பார்த்தால், சிறப்பான அரச குலத்தில் தாங்கள் பிறந்தவர்கள் என்று தெரிகிறது. வாழ்க்கையை நுகர வேண்டிய வாலிபப் பருவத்தினரான தாங்கள், எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்? எந்த அரச குலத்தில் பிறந்தவர்கள்? இவற்றை நான் தெரிந்துகொள்ளலாமா?'' என்று பணிவுடன் கேட்டான்.

தன் குலமும் பெயரும் அரசனுக்குத் தெரியவில்லை என்பதை அறிந்த போதிசத்துவர் அவற்றைப்பற்றி அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, ''அரசே! அரச குலத்தில் பிறந்தவனாய் இருந்தும், அரச பதவியில் நாட்டமில்லாது துறவறத்தை நான் மேற்கொண்டு இருக்கிறேன். ஆசை, அபிமானம் போன்றவற்றை எனது உள்ளத்திலிருந்து நான் களைந்து எறிந்துவிட்டேன்'' என்று பதில் சொன்னார்.

''ஆம். இவற்றைப்பற்றி நானும் கேள்விப்பட்டதுண்டு. புத்த நிலையை அடையத் தாங்கள் முயல்வதையும் நான் அறிந்தேன். புத்த நிலையைத் தாங்கள் அடைந்ததும் முதன் முதலாக எங்கள் நாட்டுக்கு எழுந்தருளி, எனக்கும் எனது குடிமக்களுக்கும் தாங்கள் அறவுரை நிகழ்த்த வேண்டும்'' என்று உவகையோடு வேண்டினான் பிம்பசார மன்னன்.

பிம்பசார மன்னனின் இந்த விருப்பத்துக்குப் போதிசத்துவர் இசைத்தார்.

இதன் பின்னர் அரசன் அரண்மனை திரும்பினான்; போதிசத்துவர் தமது யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார்.

வழி என்ன?

உலகத்தில் மாறுபட்ட இரு நிலைகள் எப்பொழுதும் நிலவுவதைக் காண்கிறோம். இருள் இருக்கிறது. அதைப் போல அதற்கு மாறுபட்ட ஒளியும் இருக்கிறது. இதே போல, சூடு குளிர்ச்சி, அன்பு வெறுப்பு, கோபம் பொறுமை, பயம் வீரம், சோம்பல் முயற்சி, சத்தியம் அசத்தியம் முதலிய இரு வேறு தன்மைகள் நிலவுகின்றன.

இவற்றைப் போலவே துன்பமும் இன்பமும் உலகில் நிலையாய் இருக்கின்றன. துன்பத்தை அகற்றிவிட்டு எப்படி நிலையான இன்பத்தை அடைவது?

நிலையான இன்பம் எது என்பதையும், அதை அடைவதற்குரிய வழி எது என்பதையும் அறியும் பொருட்டே அரண்மனை வாழ்வைத் துறந்து போதிசத்துவர் புறப்பட்டார்.

பொன்னும் பொருளும் மனைவியும் மக்களும் இன்பத்துக்குக் காரணம் அல்ல என்பதை அறிந்தே அவற்றை உதறிவிட்டு, போதிசத்துவர் துறவறத்தைத் தழுவினார்.

மகத நாட்டின் தலைநகரான ராஜக் கிருகத்துக்குப் பக்கத்திலே, விந்திய மலையைச் சார்ந்த ஐந்து குன்றுகள் இருந்தன. நகரக்குச் சிறிது தூரத்திலும் அமைதியான இயற்கைச் சூழ் நிலையிலும் இருந்ததால், இந்தக் குன்றுகளில், முனிவர்கள் பலர் தங்கித் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்களில் ஆளாரா காலாமன் என்பவர் பெரும் புகழுடன் விளங்கினார். உலகத்தில் இருக்கும் துயரங்களுக்கு உரிய காரணத்தையும், பரிகாரத்தையும் ஆளாரா காலாமனிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்ற கருத்துடன் போதிசத்துவர் அவரிடம் போனார். அவருக்குச் சீடராகி, அவர் செய்யும் போதனைகளைச் செவிமடுத்தார்.

'நான்' என்பதுதான் ஆத்மா என்றும் கர்மங்கள் அனைத்தையும் நடத்துவது ஆத்மாதான் என்றும் ஆளாரா காலாமன் கூறினார். ஐம்பொறிகளின் துணைகொண்டு ஆத்மா உலகத்தைத் தெரிந்துகொள்கிறது. ஆத்மாவை உள்ளது உள்ளபடி அறிவதே ஞானம். இந்த ஞானத்தை அடைவதற்குத் தனித்து இருந்து தியானம் செய்வது அவசியம் ஆகும். தியானத்தின் பயனாய், ஆத்மா விடுதலை அடைந்து பேரானந்தத்தில் திளைப்பதற்குரிய வழி வகைகள் புலப்படும். அந்த வழிகளைப் பின்பற்றினால், ஆத்மா விடுதலை அடையும்.'' என்று அவர் சொன்னார்.

இந்த உபதேசம் போதிசத்துவருக்குத் திருப்தி அளிக்க வில்லை. ''மக்கள் துயரில் சிக்குண்டு தவிப்பதற்கு, நான் என்னும் அகந்தைதான் காரணமா?'' என்று போதிசத்துவர் கேட்டார்.

''நெருப்பு வேறு, சூடு வேறு என்று நாம் கருதுகிறோம். உண்மையில் சூடும் நெருப்பும் பிரிக்க முடியாதபடி பிணைந்து இருப்பவை. அதைப் போலவே நான் என்னும் அகந்தையும் ஆத்மாவும் நெருங்கிய தொடர்புடைவை. நான் என்னும் அகந்தை அகல வேண்டுமாயின், தவம் புரிவது மிக மிக அவசியம்'' என்று ஆளாரா காலாமன் விளக்கினார்.

போதிசத்துவருக்கு இந்தப் பதில் அவ்வளவு திருப்தி அளிக்கவில்லை. 'நான்' என்பதுதான் ஆத்மா என்பதை அவருடைய உள்ளம் ஏற்கவில்லை.

ஆகவே, போதிசத்துவர், உத்தகன் என்னும் முனிவரை அணுகினார்.

அவர் தனக்குத் தெரிந்தவற்றை, போதிசத்துவருக்கு உபதேசம் செய்தார். ''எந்த ஒரு பொருளுக்கும் பல தன்மைகள் உண்டு. ஒரு தன்மையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, அதைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வருதல் கூடாது. உதாரணமாகக் கங்கை நதியை எடுத்துக்கொள்வோம். கங்கை என்பது மணலா? அல்லது அதிலுள்ள நீரா? இல்லை என்றால், அதன் இரு கரைகளும் கங்கையா? எதையும் தனித் தனியாகப் பார்த்தால் கங்கை என்று என ஒன்று இருப்ப

தாகச் சொல்ல முடியாது. ஆயினும், இந்த அம்சங்கள் அனைத்தும் கங்கையில் இருக்கின்றன. அதைப் போலவே நான் என்னும் அகந்தைக்கும் பல தன்மைகள் உண்டு'' என்று சொன்னார்.

இந்த விளக்கம் போதிசத்துவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ''பல தன்மைகள் சேர்ந்துதான் கங்கை உருவாகிறது என்று கொள்வோமானால், தனித்த முறையில் கங்கை என ஒன்று கிடையாது என்பது உறுதிப்படுகிறது. அதைப் போலவே, 'நான்' என்பதும் பகுதி பகுதியாகத்தான் செயல்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா என ஒன்று இருக்க முடியாதல்லவா?'' என்று கேட்டார் போதிசத்துவர்.

அதற்கு உத்தகன் ''ஆத்மா என ஒன்று இல்லையாயின், கர்மம் என்பது உலகில் நடைபெற முடியாது. நம்மைச் சுற்றிலும் காணப்படும் வேறுபாடுகள் அனைத்துக்கும், காமம் தான் மூல காரணம். செல்வம், உடல்நலம், குணங்கள், ஆற்றல் இவை சம்பந்தமாக மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் காணப்படுவதற்குக் காரணம், கர்மமே. கர்மம் இல்லையேல் உலகில் எதுவும் இல்லை'' என்று சொன்னார்.

ஆத்மா என ஒன்று இருப்பதைப் போதிசத்துவர் ஏற்க வில்லை. ஆயினும் கர்மம் என ஒன்று இருப்பதையும், மக்களிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம் அதுவே என்பதையும் போதிசத்துவர் புரிந்துகொண்டார்.

கர்மம் என ஒன்று இருப்பதைப் போதிசத்துவர் ஒப்பிய போதிலும், நற்கர்மம் எது? தீய கர்மம் எது? என்பதில் அவர் வேறுபட்டு நின்றார்.

உயிர்களைப் பலியிட்டு, வேள்விகள் செய்வது நற்கர்மம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

இதைப் போதிசத்துவர் ஏற்கவில்லை.

'தடபுடலாக வேள்விகள் செய்வதும், திரும்பத் திரும்பப் பிரார்த்தனை செய்வதும், மந்திரங்களை ஜெபிப்பதும் ஒருவனை மேன்மைப்படுத்தா. ஆகவே, வேறு துறைகளில் கவனம் செலுத்தி, மக்களின் துயர்களைப் போக்க வழி காண வேண்டும்'' என்ற முடிவுக்கு வந்தார் போதிசத்துவர்.

இந்த எண்ணத்துடன் போதிசத்துவர் உருவேலாக் காட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

கடும் தவம்

உருவேலாக் காட்டை அடைந்த போதிசத்துவர் அங்கே ஐந்து துறவிகள் தவம் புரிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அந்த ஐந்து துறவியரும், பொறி புலன்களைக் கட்டுப் படுத்தி, அடக்க ஒடுக்கத்தோடு ஈடுபாடுடன் தவத்தில் ஈடுபட்டு இருப்பதைப் போதிசத்துவர் கவனித்தார். ஆகவே, அவரும் அவர்களைப் போலவே தவம் செய்வதில் முனைந்தார்.

உள்ளத்தையும் உடலையும் கட்டுப்படுத்தி, கடும் தவம் புரியத் தொடங்கினார்.

நாள்தோறும் உண்ணும் உணவின் அளவைக் குறைத்துக் கொண்டே வந்து, கடைசியாக, ஒரு தானிய அளவு மட்டும் உட்கொண்டு தவம் செய்தார்.

உணவு உண்ணாது தவம் செய்த காரணத்தால் போதிசத்துவரின் உடல் பலம் குன்றியும் மெலிந்தும் போயிற்று. கடும் தவம் புரியும் போதிசத்துவருடைய புகழ் எங்கும் பரவிற்று. அதனால் அவரைத் தரிசிக்கும் பொருட்டும், அவருடைய ஆசியைப் பெறும் பொருட்டும் மக்கள் திரள் திரளாக வந்தார்கள்.

உடலை வருத்திக் கடும் தவம் புரிந்தும்கூட, எதிர்பார்த்த பலன் போதிசத்துவருக்குக் கிட்டவில்லை. உடலை வருத்துவதனால், ஆசைகள் அடங்காது இருப்பதையும், ஞானப் பேறு கிட்டாது இருப்பதையும் போதிசத்துவர் தெரிந்து கொண்டார்.

ஆறு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து கடும் தவம் இயற்றியதன் விளைவாக, போதிசத்துவரின் உடல் மெலிந்து போயிற்று.

உடலை வருத்துவது பயன்படாது என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட போதிசத்துவர் எழுந்து நீராட விரும்பினார்.

ஆகவே அவர் புறப்பட்டுச் சென்று நிரஞ்சனை நதியில் நீராடினார். நீராடி முடித்த பின் கரையேற முயன்றபோது, அவரால் முடியவில்லை. பலவீனத்தின் பயனாய்த் தவித்த அவர், பக்கத்தில் தென்பட்ட ஒரு மரத்தின் கிளையைப் பற்றிக்கொண்டு, ஆற்றிலிருந்து கரைக்கு வந்தார்.

வந்தவர் தமது ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்றார். அப்போது நடக்க முடியாது தள்ளாடி அவர் கரையில் விழுந்துவிட்டார்.

இதைக் கவனித்த ஐந்து தவசிகளும் போதிசத்துவர் இறந்துவிட்டதாகக் கருதினார்கள்.

ஆகவே அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்று சுத்தோதன மன்னனைச் சந்தித்து "அரசே! தங்கள் புதல்வர் தவம் இயற்றியதன் பயனாய், பசி தாங்காது இறந்து போனார்" என்று கூறினார்கள்.

அவர்கள் கூறியதைச் சுத்தோதன மன்னன் நம்பவில்லை. "என் புதல்வன் புத்தநிலையை அடையக் கூடும் என்று அசித முனிவர் சொன்னார். ஆகவே உங்கள் கூற்றை நான் நம்ப முடியாது" என்று சுத்தோதன மன்னன் பதில் சொன்னான்.

முனிவர்கள் திரும்ப வந்தபோது, போதிசத்துவர் மயக்கம் அகன்று எழுந்து நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள்.

ஆகவே அவர்கள் மீண்டும் சுத்தோதனனிடம் திரும்பி, "அரசே! தாங்கள் புதல்வர் இறக்கவில்லை. உயிருடன் இருக்கிறார்" என்று சொன்னார்கள்.

அதற்கு அரசன் சுத்தோதனன், "புத்த நிலையை அடையாமல், என் புதல்வனுக்கு இறப்பு இல்லை என்பதை நான் நன்கு அறிவேன்" என்று உறுதியுடன் பதில் சொன்னான்.

சுஜாதா

போதிசத்துவர் தவம் செய்துகொண்டிருந்த உருவேலாக் காட்டை அடுத்து, சேனானி என்று ஒரு சிறு கிராமம் இருந்தது.

அந்தக் கிராமத்தில் சேனன் என்று பணக்காரப் பண்ணைக்காரன் ஒருவன் இருந்தான்.

அவனுக்குச் சுஜாதா என்னும் பெயரில் புதல்வி ஒருத்தி இருந்தாள். மங்கைப் பருவத்தை அடைந்த பின், அவள், ''நான் தகுந்த கணவனை மணக்கவும் அந்தத் திருமணத்தின் பயனாய் எங்களுக்குப் பிறக்கும் முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாய்ப் பிறக்கவும் வேண்டும். அப்படி நேர்ந்தால், இந்த ஆல மரத்தின் அடியில், ஆண்டுதோறும் நான் தவறாது நிறையத் தான தருமங்கள் செய்வேன்'' என்று வேண்டுதல் செய்துகொண்டாள்.

சுஜாதாவின் இரு விருப்பங்களும் நிறைவேறினபடியால், தான் செய்துகொண்ட நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்றச் சுஜாதா எண்ணம் கொண்டாள். ஆகவே, பின்வரும் ஏற்பாட்டை முதலில் அவள் செய்தாள்.

செழிப்பான ஓர் இடத்தில் அவளுக்கு ஆயிரம் பசுக்கள் இருந்தன. இனிய செடி கொடிகளைத் தின்று வளர்ந்த அந்த ஆயிரம் பசுக்களின் பாலை, அவள் ஐந்நூறு பசுக்களுக்கு உணவாகக் கொடுத்தாள். பிறகு அந்த ஐந்நூறு பசுக்களில் பால் கறந்து, அந்தப் பாலை இருநூற்றைம்பது பசுக்களுக்குக் கொடுத்தாள். இப்படிப் பசுக்களின் எண்ணிக்கையைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக்கொண்டே வந்து, கடைசியாக, பதினாறு பசுக்களுக்கு மட்டும் பாலைக் கொடுத்தாள். அதன் பின்னர் பதினாறு பசுக்களின் பாலைக் கறந்து எட்டுப் பசுக்களுக்குக் கொடுத்தாள். அந்தப் பாலின் தரமும் மணமும் குணமும் சுவையும் வருணனைக்கு மிஞ்சியவை எனலாம்.

தான் செய்துகொண்டிருக்கும் நேர்த்திக்கடனை நிறைவேற்ற வேண்டிய தினத்தன்று, அதிகாலையில் எழுந்து சுஜாதா நீராடினாள். பிறகு சிறந்த பாலைக் கொடுத்துத் தாம் வளர்த்த எட்டுப் பசுக்களில் பாலைக் கறப்பதற்காக அவள் சென்றாள்.

அப்போது அந்த எட்டுப் பசுக்களின் கன்றுகள், தத்தம் தாய்ப் பசுவிடம் செல்லாமல் விலகி நின்றுகொண்டன; பாத்திரத்தைப் பசுக்களிடம் எடுத்துச் சென்றபோது, பசுக்

களின் மடிகளிலிருந்து பால் தானே சுரந்து, பால் பாத்திரம் நிறைந்துவிட்டது.

இந்த எட்டுப் பாத்திரங்களிலும் நிறைந்த பாலை எடுத்து, ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில்விட்டு, சுஜாதா காய்ச்சத் தொடங்கினுள்.

பால் கொதிக்கத் தொடங்கிற்று; நன்கு கொதித்த போதிலும், பால் பொங்கி, பாத்திரத்தின்மீது வழிய வில்லை. நெருப்பு சீராக எரிந்துகொண் டிருந்ததால், அடுப்பிலிருந்து புகையே கிளம்பவில்லை.

இந்தப் பாலை நன்ருகவும் கெட்டியாகவும் காய்ச்சி முடித்த சமயம் தேவர்கள் அந்தப் பாலில் தேவலோகத்துத் தேனை சொரிந்தார்கள். பாலுக்கு நறுமணத்தையும் ஊட்டி ஞர்கள்.

இவற்றை எல்லாம் கவனித்த சுஜாதா பெரிதும் ஆச்சரியம் அடைந்தாள். தனது பணிப்பெண் சௌமனுவை அழைத்து, தான் கண்ட அதிசயங்களை அவளிடம் கூறினுள்.

பிறகு தான் நேர்த்திக் கடன் செலுத்த நினைத்திருந்த ஆல மரத்தை அணுகி அந்த இடத்தைத் துப்புரவு செய்யச் சொன்னுள்.

எஜமானியின் கட்டளைப்படி, சௌமனு ஆலமரத்துக்குச் சென்ருள்.

அன்று இரவு போதிசத்துவர் பல கனவுகள் கண்டார். புத்த நிலையை அடையப் போகும் தருணம் நெருங்கிவிட்டது என்பதை அந்த ஐந்து கனவுகளும் அவருக்கு அறிவிப்பனவாய் இருந்தன.

ஆகவே போதிசத்துவர் கை, கால், முகம் முதலிய வற்றை அலம்பிச் சுத்தம் செய்துகொண்டு, பொழுது புலர்வதை எதிர்பார்த்துக் காத்து இருந்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் எழுந்து சென்று, ஆல மரத்தடியில் அமர்ந்து இருந்தார். அவருடைய மேனி காந்தியோடும் வசீகரத்துடனும் துலங்கிற்று

இது சமயம் சுஜாதா அனுப்பிய சௌமனு ஆல மரத்தடிக்கு வந்தாள். அங்கே தேவருக்கு நிகரான ஒருவர்

வந்து மரத்தடியில் வீற்றிருப்பதைப் பார்த்து அதிசயித்தாள் தம் எஜமானி சுஜாதாவின் காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள மரத்தின் அருதேவதையே வந்திருப்பதாகக் கருதி மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

தாமதியாது ஓடோடிவந்து தன் எஜமானி சுஜாதாவிடம் தான் ஆலமரத்தடியில் கண்டதைச் சொன்னாள். ''தேவி! தாங்கள் செலுத்தப்போகும் காணிக்கையை நேரில் பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தேவதை ஒருவர் மரத்தின் அடியில் வந்து காத்து இருக்கிறார்'' என்று உற்சாகத்துடன் கூறினாள்.

தன் பணிப்பெண் கூறியதைக் கேட்டதும் சுஜாதா பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டாள். ''மகிழ்ச்சி தரும் இந்தச் செய்தியைச் சொன்ன உனக்கு விடுதலை வழங்குகிறேன்'' என்று கூறி, விடுதலை வழங்கியதுடன் அவளுக்கு வெகுமதியும் வழங்கினாள்.

பிறகு ஒரு தங்கப் பாத்திரத்தை எடுத்துவரச் செய்து, பயபக்தியுடன் தான் தயார் செய்த பாயசத்தை அதில் எடுத்துக்கொண்டு, ஆலமரத்தை நாடிச் சுஜாதா புறப் பட்டாள்.

ஆர்வத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் சென்ற அவள் ஆல மரத்தை அடைந்தாள். அங்கே இருக்கும் போதிசத்து வரைத் தேவதையாகக் கருதி, தான் கொணர்ந்திருந்த பாற் பாயசத்தை அவருக்கு வழங்க அவள் முன்வந்தாள்.

பாற்பாயசம் இருக்கும் தங்கப் பாத்திரத்தைத் தரைமீது வைத்துவிட்டு, நறுமண நீரை எடுத்து, போதிசத்துவரிடம் நீட்டி, ''பெருமானே! தங்கள் திருக்கரத்தை அலம்பிக் கொள்ளுங்கள்'' என்று வேண்டினாள்.

இது சமயம் தம் கையில் போதிசத்துவர் வைத்திருந்த ஓடு வலக்கையிலிருந்து மறைந்துவிட்டது.

ஆகவே சுஜாதாவின் விருப்பப்படி, போதிசத்துவர், தமது வலக்கையை அவள் கொடுத்த நறுமண நீரால் கழுவிக்கொண்டார்.

இதன் பின்னர் சுஜாதா மலர்ந்த வதனத்துடன், தங்கப்